Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2302 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 28 septembrie 1956

PRIMELE ZILE
în școala profesională

Cel ce trec dinspre gara Ploești-Sud către centrul orașului, în apropiere de capătul bulevardului întîlnesc în cale, printre altele, o vastă clădire roșie de cărămidă, cu cîteva etaje. La intrare se întîlnesc oameni a două generații: tineri în pragul adolescenței și oameni care au lăsat în urmă această perioadă a vieții.

Cunoștință cu tehnica

Un tînăr înalt și slăbuț stătea în fața unei mese și explica ceva. Auditoriul — băiețandri de vreo 14 ani — sînt numai ochi și urechi. Aici se află una din clasele anului I al școlii profesionale de ucenici din cadrul Ministerului Industriei Petrolului.

Maistrul instructor Teodor Bogdan ține în mînă o pilă. Despre ea vorbește. Este poate un lucru neînsemnat, dar el capătă importanță tocmai prin faptul că elevii află cum a fost fabricată unealta.

Apoi este rîndul altei scule. În fața acestor băiețandri se dezvăluie o lume nouă — lumea tehnicii. Și acestea sînt doar primele cunoștințe. Mulți dintre viitorii mecanici de utilaj petrolifer, ajustori și lăcătuși, nu au pus încă mîna pe asemenea lucruri.

Peste cîțiva ani să stai de vorbă cu ei!

Clopoțelul sună. Pauză. Cei mai mulți nu au ieșit însă din clasă.

Ion Soare desface cu atenție o menghină. Curiozitatea-i este satisfăcută. Acum a văzut din ce este compusă. La fierarul din sat a încercat să facă același lucru, dar fierarul nu l-a lăsat.

Față de colegii săi, Ion Savinschi este „veteran". La cercul pionieresc de aeromodelism el a învățat întrucîtva cum să mînuiască o unealtă. În jurul său, cîțiva privesc curioși cum el a trecut la acțiune. De ei se apropie maistrul instructor.

— Se poate lucra cu o pilă ca aceasta? — întrebă el.

Savinschi privi pila din mîna maistrului și răspunse:

— Nu se poate, tovarășe maistru, pentru că nu are mîner.

Prima regulă a protecției muncii este cunoscută de fostul pionier.

Revedere

Seara și educatorul a fost mai indulgent. I-a lăsat pe băieți să vorbească și după ora stingerii. Doar abia s-au întîlnit, și aveau atîtea să-și spună... Cel mai bine se dovedise că petrecuse vacanța Ion Nicolae din anul II A. El a fost în tabără la Pîrîul Rece, a urcat pe vîrfurile Omul și Caraimanul, a vizitat ruinele cetății Rîșnov. Din tabără a venit parcă cu obrajii mai aprinși și mai bine legat.

Nici Sersea Ștefan nu vrea să se lase mai prejos. El a fost acasă. A pus umărul alături de ceilalți frați ai săi și a ajutat la muncile cîmpului.

Azi, iată-i la prima oră de curs. Altă revedere. De astă dată cu materia, cu profesorul. Răsucind cînd pe o parte, cînd pe alta o flanșă pentru corpul de ventil, Ion Nicolae a desenat-o pe bloc, în cele trei planuri. Profesorul îl privește mulțumit și trece mai departe, de la elev, la elev.

Sersea Ștefan este în altă sală, în anul II-E. Profesorul Toma Negulescu, cu vocea emoționată, deapănă povestirea luptei petroliștilor din 1933, de aici, de la Ploești și de pe toată Valea Prahovei. În felul acesta ucenicii învață să prețuiască și mai mult prezentul, să viseze la viitor.

În ultimul an

Iată și pe cei ce vor termina anul acesta.

Umblă mai serioși și mai preocupați. Ei au luat legătură mai mult decît alții cu problemele viitoarei lor activități. În rafinăria unde de obicei fac practică, de multe ori au de „furcă" cu ei muncitorii mai vîrstnici. Întrebările ucenicilor nu se mărginesc numai la specialitatea respectivă, ci deseori fac adevărate incursiuni în procesul prelucrării țițeiului. Unele întrebări sînt atît de grele, încît ca să răspunzi la ele este necesar să ai nivelul unui inginer.

În clasă, azi se face prima oră de utilaj tehnologic. Profesorul este și el curios la rîndul său. Vrea să știe ce cunoștințe au acumulat băieții, dacă mai este necesar să înceapă iar de la probleme elementare, sau nu. Tinerii însă se întrec să răspundă. Constantin Tudor vorbește despre drumul pe care îl face țițeiul de la sondă la rafinărie. El aduce și alte lucruri noi în fața celorlalți. De unde le știe oare? Tatăl său este petrolist și încă de mulți ani. Din povestirile tatălui, Costică a îndrăgit meseria.

O scrisoare de departe

Undeva, lîngă școală, se află un dormitor. Aici locuiesc o parte din absolvenții școlii. Cu cîtva timp în urmă aici s-a petrecut un eveniment comentat cu aprindere de absolvenți. A sosit o scrisoare de la Delibaș Leonard. Acesta îi scrie lui Cristea Vasile, fost coleg, trimițîndu-i vești de la o rafinărie din Moldova: „Dragă Vasile, am fost repartizat într-o secție unde munca îmi este dragă. Am întîlnit muncitori buni și sînt mulțumit că am venit aici. Avem locuințe și masă bună. Aerul este curat și sănătos, priveliștea plăcută." Multe dintre scrisorile celor 120 de absolvenți ai acestei școli se vor încrucișa curînd pe drum, marcînd noi puncte pe harta petrolului țării.

Precum au visat înaintașii

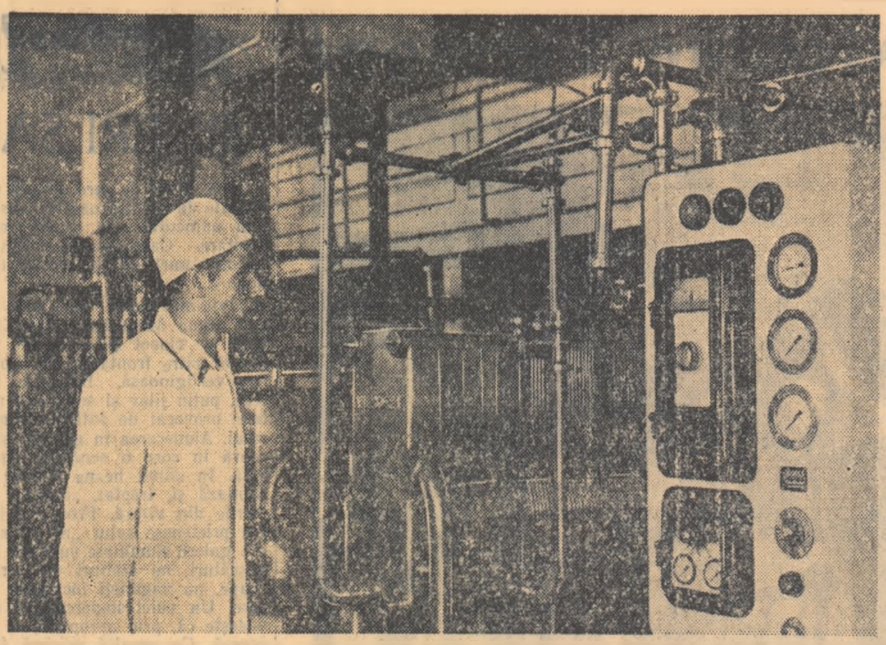
Un om cu părul aproape cărunt stă la birou și discută cu secretarul organizației U.T.M., Constantin Ceașu. Este directorul adjunct al acestei școli, tov. Nicolae Gheorghe. Despre ce discută, nu este greu de aflat. Ultimele pregătiri pentru iarnă, din punct de vedere gospodăresc și mai ales alimentarea, sînt în centrul atenției. În ceea ce privește celelalte condiții, ele sînt orînduite cu mult timp înainte. În acest an, pentru elevi a fost mărit spațiul locativ cu 70 locuri. Instalațiile sanitare au fost puse la punct, biblioteca a ajuns la un număr de volume ce întrece cifra de 13 000. A mai fost amenajată o sală de desen, alta pentru tenis de masă și șah. Un nou club este gata să-și primească cei 250 de oaspeți.

Pentru o asemenea viață au luptat odinioară conduși de partid, vitejii petroliști ai Văii Prahovei.

ION ȘINCA
ION TEOHARIDE

Și-a îndeplinit planul anual

În ziua de 25 septembrie, fabrica de acid sulfuric din Cîmpina și-a îndeplinit planul producției globale pe anul 1956. În mai puțin de 3 trimestre din acest an, colectivul fabricii a produs cu 21,4 la sută mai mult acid sulfuric decît anul trecut. Cea mai mare parte a sporului de producție a fost obținut pe seama creșterii productivității muncii. Numai în trimestrul III, prin folosirea tot mai mare a capacității utilajului datorită măririi turației la compresorul de gaze și înlocuirii catalizatorului de platină cu un catalizator din vanadiu, productivitatea muncii a crescut față de plan cu 37,5 la sută. Totodată s-au realizat economii ce trec de 320.000 lei.

Întreprinderea pentru colectarea și industrializarea laptelui din București a realizat planul de producție pe luna august în proporție de 122%. În primele două decade ale lunii septembrie planul a fost realizat în proporție de 122,7%.

În fotografie: Sala de mașini a întreprinderii.

Plecarea din țară a d-lui Luther Evans

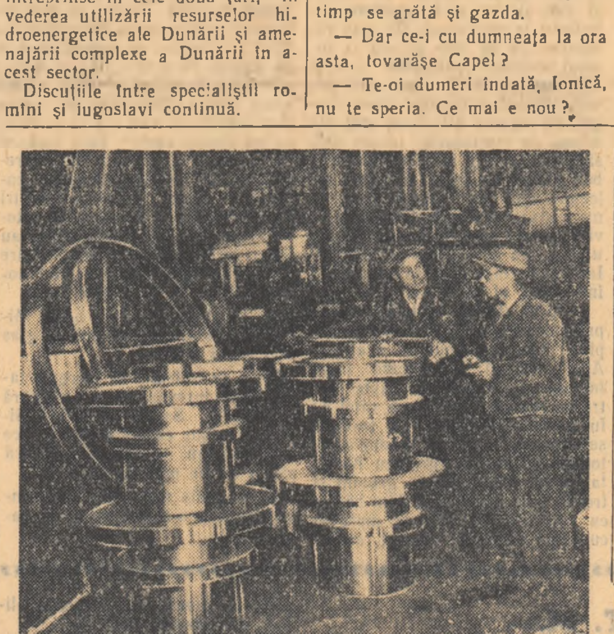
Joi dimineața au părăsit Capitala d-nii Luther Evans, directorul general al U.N.E.S.C.O. și Jean Chevalier, șeful Diviziei relațiilor cu statele membre.

Pe aeroportul Băneasa, oaspeții au fost conduși de I. Pas, prim locțiitor al ministrului Culturii, Al. Lăzăreanu, locțiitor al ministrului Afacerilor Externe, Al. Buican, vicepreședinte al Institutului romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea, I. Nistor, secretarul general al Comisiei Naționale a R.P.R. pentru U.N.E.S.C.O., și alții.

Discuțiile romîno-iugoslave în legătură cu folosirea apelor Dunării lîngă Porțile de Fier

ORȘOVA 27 (Agerpres). La Orșova se desfășoară într-o atmosferă de colaborare și prietenie discuțiile romîno-iugoslave în legătură cu folosirea apelor Dunării lîngă Porțile de Fier. Delegațiile de specialiști alcătuite din geologi, energeticieni, hidroenergeticieni, geodezi, specialiști în navigație, economiști, au procedat la un schimb de comunicări. Specialiștii romîni și iugoslavi au prezentat studiile și proiectele întreprinse în cele două țări, în vederea utilizării resurselor hidroenergetice ale Dunării și amenajării complexe a Dunării în acest sector.

Discuțiile între specialiștii romîni și iugoslavi continuă.

În centrul atenției colectivului de muncă de la Uzinele „23 August" din Capitală se află calitatea produselor.
În fotografie: Maistrul Petre Bîrsan — controlor tehnic și Ștefan Filip — maistru în secția mecanică grea — verifică cu exigență cepul de la vagonul siderurgic. Foto: AGERPRES

Toamnă în raionul Hîrlău

Deasupra caselor se pogorîse noaptea. Nori mari și cețoși stăpîneau acum văzduhul, iar din cînd în cînd își arătau fața fumurie la lumina roșcată a fulgerelor. La ferestrele caselor se zăreau pîlpîiri mici de lumină. Ajuns la colțul uliței mari din mijlocul satului Vlădeni Vale, tînărul Constantin Capel, instructor al Comitetului raional U.T.M. Hîrlău, se opri. Începuse să burnițeze. Grăbi în lungul uliței. O droaie de cîini se puse în mișcare. Cu fiecare pas al călătorului ei schelălăiau și lătrau tot mai îndîrjit. Din loc în loc răsăreau numai case necunoscute. O uliță de-a curmezișul, încă vreo cîteva și iată-l ajuns la locul căutat. Bătu de cîteva ori în poartă, dar nu se ivi nici o umbră de om. Mai bătu odată, apoi își luă inima în dinți și strigă:

— Tovarășe Ghebelea, acasă ești?

Imediat, la fereastră se ivi un petec de lumină. După puțin timp se arătă și gazda.

— Dar ce-i cu dumneața la ora asta, tovarășe Capel?

— Te-oi dumeri îndată, Ionică, nu te speria. Ce mai e nou?

„Să fie vorba oare despre întovărășire?" trecu un gînd prin mintea lui Ion Ghebelea, secretarul comitetului comunal U.T.M. Frumușica, cătrănindu-se că în lipsa instructorului doar cinci familii mai făcuseră cereri. Apoi începu să vorbească:

— Apoi am umblat mai în toată comuna. În Unsa și Boscoteni, sînt aproape 200 ore de muncă voluntară făcute de tineri și școala se înalță văzînd cu ochii. Nu stăm rău nici aici! Ia să vezi mîine, la lumina zilei, cum mai crește magazinul universal ridicat aproape numai cu mîinile tineretului... Dar cu ce cale? — îl iscodi iarăși pe instructor.

— Voiam să discutăm înainte de toate, mersul lucrărilor de toamnă și să văd cum stați și cu întovărășirea. O să rămîn aici pînă la sfîrșitul săptămînii.

— Despre întovărășire — ce să-ți spun? Aici nu prea strălucim. Orice început este greu. Cît privește campania, de cînd ai plecat ultima dată, s-a dat ghes. Mare parte dintre tinerii din sat au terminat arăturile, iar la gospodăria colectivă „Olga Bancic" s-au început însămînțările. Chiar astăzi, cînd am trecut prin Săndreni m-am întîlnit pe cîmp cu tinerii Adam Vatanin și Constantin Luca care-și însămînțau grîul. Le-am văzut sămînța: aleasă la selector, tratată cu soluție. E foarte important lucrul acesta prin părțile noastre, mai cu seamă că grîul din această vară a avut în el multă neghină iar bobul a ieșit slab împlinit...

În Văleni Deal, continuă Ghebelea, am aflat că și în campania asta utemiștii Gheorghe Druc și Constantin Lupu au terminat însămînțările printre cei dintîi din satul lor. De altfel, comuna noastră se mișcă bine. Sînt pînă acum arate mai mult de 500 hectare și parte din ele însămînțate.

— Dar pe unde-ai fost, treburile îs mai acătării?

— N-aș putea să laud pe cineva, dar nu stau nici ei în loc. Ieri, utemiștii Mihai Paraschiv și Mihai Simionescu din Deleni, au însămînțat mai bine de două hectare cu grîu, iar aici s-a iscat și o întrecere care va decide fruntașii. Nu-i vorbă că i-a ajutat mult Zamfir, fierarul satului, un utemist de nădejde. Cred că ei v-au întrecut și cu agitația. Pe aici nu prea se văd lozinci scrise pe garduri, gazetă de stradă și panouri, în care să apară numele fruntașilor. Nu prea v-ați îngrijit nici de echipa artistică, deși tinerii de aici nu-s ei mai prejos decît cei din Deleni. Dar timpul încă n-a trecut; cred că împreună vom reuși să facem multe lucruri bune.

★

Ce reci și mohorîte sînt zilele-n vremea asta pe întinsurile raionului Hîrlău! Și totuși, ogoarele n-au rămas singure. Pe tarlalele gospodăriei colective din Coarnele Caprii duduie de aproape două săptămîni, zi și noapte, tractoarele S.M.T.-ului Frumușica. Aici se află tînărul tractorist Sauciuc, cîștigătorul întrecerii socialiste în campania de vară; la 15 km. depărtare, în comuna Plugari, muncește „rivalul" său, tînărul tractorist Vasile Gaspar, pe care Sauciuc l-a întrecut doar cu cinci procente. Pe cîmp, oamenii mișună din zori și pînă-n noapte. Acum e mare forfotă la culesul porumbului, florii-soarelui și viei.

Cînd se înființa pe cîmp, utemistul Mihai Finică, președintele Sfatului popular comunal N. Bălcescu, dădu mai întîi cu ochii de Teodor Guraliuc, Gheorghe Mîrsa, Ion Crauciuc, Toma Cabur și alții, care însămînțau grîul.

— Noroc, flăcăilor, și spor la treabă! — le ură președintele sfatului.

— Mulțămim, la fel și d-voastră și mai poftim pe la noi, răsări vocea unei fete care se apropia de capătul tarlalei.

Domni tăcerea, dar nu multă vreme.

— Îmi place ogorul tău, Gheor-

PETRE LUNGU

(Continuare în pag. 2-a)

Vești din organizațiile U.T.M. sătești

★ ★

Își zidesc lăcaș de cultură

Activitatea bogată desfășurată de brigada artistică de agitație din satul Buda, comuna Blăgești, raionul Buhuși, a trezit multor tineri gustul pentru activitatea artistică. Acum tot mai mulți doresc să vină la cor, la dansuri, să învețe ceva nou. Repetițiile însă se fac într-o sală de clasă unde nu încap mai mult de 20 de tineri.

Pentru a remedia acest neajuns s-a luat inițiativa să se construiască un cămin cultural. Dar nu unul oarecare, ci mai frumos ca cele din Valea lui Ion și Blăgești.

Organizația de bază U.T.M a hotărît să participe activ la construcția noului cămin cultural. Pentru aceasta s-au format trei echipe care să lucreze voluntar. În centrul satului o echipă de 15 tineri sparg fundația unui zid vechi care nu mai poate fi folosit. Se curăță locul unde se va construi căminul. Mai la deal o altă echipă lucrează la cărămidă. Ea face zilnic 850—900 bucăți. A treia echipă va lucra la construcția căminului. Printre cei mai activi tineri se numără și Ion Pușcalău, Vasile Mierlușcă, Ion Apetrei, Gheorghe Ciobotaru, Ion Diaconu, Mihai Burcuș, Ion Turcea și alții.

Inițiativa tinerilor din satul Buda este demnă de urmat.

Corespondent
ION GRADINARU

Un lucru mărunt

Existau în satul Slobozia-Oancea, raionul Bujor, două fîntîni cu ghizdurile de piatră stricate, roase de vremi și de ploi.

Utemiștii au luat inițiativa și au reamenajat aceste fîntîni prin muncă voluntară.

Au lucrat cu însuflețire mulți utemiști, printre care Donțu Costică, Voicu Dumitru, Ilie Ștefan.

Alături de ei au fost tov. Popa Gheorghe, instructor al comitetului raional U.T.M., și tov. Lăzăreanu Stavăr, secretarul organizației de bază P.M.R.

Reamenajarea fîntînilor, un lucru mărunt, dovedește preocuparea utemiștilor pentru nevoile sătenilor.

Corespondent
IONEL ROMAN

CĂLĂTORII

DE LA MAREA MEDITERANĂ la Marea Nordului cu artiștii romîni

II. Juan-les-Pins, Monte-Carlo, Marsilia

N. Minei

Succesul înregistrat în timpul festivalului de la Nissa a fost atît de mare, încît grupul nostru a fost solicitat să mai dea spectacole și în alte localități de pe Coasta de Azur. Printre acestea se numără și Juan-les-Pins.

Dacă Nissa este cea mai mare, Juan-les-Pins este cea mai „șic" stațiune de pe litoralul albastru al Mediteranei. Spre deosebire de toate suratele sale de pe faimoasa Coastă, la Juan-les-Pins, plaja este alcătuită nu din pietroaie cu muchiile ascuțite, care îți zdrobesc pînă la sînge talpa piciorului, ci dintr-un nisip fin și moale care amintește într-o mare măsură pe cel de la Mamaia. Nu știu dacă aceasta este cauza, dar în clipa cînd noi ne aflam acolo, Juan-les-Pins părea a fi cea mai la modă stațiune de pe Coasta de Azur. La Juan-les-Pins vin miliardarii nord și sud-americani, cu imensele lor automobile transportate, odată cu ei, peste ocean. La Juan-les-Pins erau magazine mai luxoase chiar decît la Paris. La Juan-les-Pins se țineau în fiecare seară adevărate reviste ale... modei pe acoperișul uneia din clădirile de pe strada principală. La Juan-les-Pins cîntau în barurile sale elegante cele mai reputate orchestre de jazz din lumea întreagă.

Este greu de spus cine a uimit mai mult pe celălalt: vilegiaturiștii de acolo pe membrii ansamblului nostru, sau noi pe ei. Într-adevăr, cred că arătam destul de nedumeriți cînd urmăream cu privirea cîte o pereche ciudată alcătuită dintr-un domn îmbrăcat în smoking purtînd la braț o doamnă în costum de baie, sau cînd asistam la o cursă de cai... de lemn (călăriți nu de copii ci de oameni în toată firea), sau cînd vedeam un automobil model 1890 folosit ca reclamă pentru un local de noapte...

În schimb, ne-am luat și noi revanșa: în fața unui public obișnuit cu „sambe" și „cha-cha-cha", băieții și fetele noastre au încins cîteva hore, sîrbe și învîrtite care i-au lăsat pe spectatori cu gurile căscate. Și în ciuda modestiei, adevărul mă obligă să spun că succesul repurtat de noi față de dînșii a fost incomparabil mai mare decît succesul lor la noi...

O altă etapă a turneului nostru a fost Monte-Carlo, orașul despre care s-a vorbit, s-a scris și s-a cîntat atît de mult. Reputația lui este bine-meritată: cuibărit pe o coastă abruptă, deasupra unui golf cu ape veșnic line, Monte-Carlo reunește în el deopotrivă frumusețile mării și ale muntelui. Poteci înguste și întortochiate, mărginite de palmieri, lămîi și curmali se întretaie cu străzi și șosele admirabil pavate, pe care încap cîte 5—6 mașini așezate una lîngă alta. În port, lucesc în bătaia soarelui carenele a zeci de iahturi, cea mai mare parte din ele aparținînd americanilor.

Monte-Carlo, împreună cu Monaco, alcătuiesc laolaltă minusculul principat de Monaco, aflat în plin teritoriu francez. Din Franța în Monaco și viceversa poți trece cu cea mai mare ușurință, fără să te oprească nici grănicerii, nici vameșii, care lipsesc cu desăvîrșire. În Monaco se vorbește franțuzește, circulă moneda franceză, dar cei 12.000 de locuitori ai principatului nu acceptă să fie considerați francezi ci, cum își spun ei monegași. Nu am putut să ne dăm seama, în timpul scurtei noastre șederi, dacă din aceasta se aleg cu vreun folos. Ne-a uimit însă marele număr de firme comerciale și industriale, cu denumiri franceze, engleze, americane și italiene, care își aveau sediul aici. Pe ușa unui modest birou erau țintuite cîte 10-15 tăblițe ale acestor firme, în așa fel încît părea de neînțeles cum pot să încapă atîția funcționari într-un spațiu așa de restrîns.

Explicația — pe care am căpătat-o ceva mai tîrziu — este cît se poate de simplă: întreprinderile respective își au un sediu real în țara lor de baștină și un sediu fictiv, numai cu numele, în Monaco. Grație acestei combinații și datorită faptului că impozitele pe cifra de afaceri în Monaco sînt foarte reduse, ele plătesc taxe fiscale cu mult mai mici decît în Franța, Anglia, Italia etc.

Vara ca și iarna, Monte-Carlo este arhiplin de vizitatori. Dar acest lucru se datorește mai puțin minunatei sale așezări naturale sau climei lui dulci, cît cazinoului. Cine nu a auzit de Cazinoul din Monte-Carlo, între zidurile căruia au fost irosite averi fabuloase? În jurul meselor acoperite cu postav verde, lîngă ruletele unde alunecă bila de fildeș sau lîngă crupierii care împart cărțile de joc cu o dibăcie de scamator, se îngrămădesc niște personaje bizare, cu fețe crispate de emoții tari, cu ochii lucind de lăcomie și cu nenumărate zbîrcituri în obraz — urmarea nesfîrșitelor nopți de insomnie. Sînt pătimașii jocului de noroc, oameni care fie că nu mai știu cum să-și cheltuiască banii, fie că încearcă să-și refacă o avere care li s-a scurs printre degete, fie că au nevoie de senzații tari, într-atît sînt de plictisiți de existența stearpă pe care o duc...

Există la Monte-Carlo o altă instituție binecunoscută, dar nespus mai simpatică: muzeul de oceanografie. Aci poți găsi în acvarium-uri subterane exemplare din aproape toate speciile de viețăți care trăiesc în apă, fie ele vegetale sau animale: pești și crabi, bureți și alge, hipocampi și meduze. Într-o altă sală, se găsesc bărci, corăbii și tot felul de ambarcațiuni care servesc la pescuit, inclusiv modernele echipamente de vînătoare submarină.

La Monte-Carlo, grupul nostru și-a dat spectacolul în marele stadion Louis II. Cei aproape 20.000 de spectatori au aplaudat atît de călduros, au cerut atît de multe bisuri încît reprezentația a durat nu două ore și un sfert, cît era programată, ci trei ore și jumătate. Radio-televiziunea din Monte-Carlo a transmis și ea un important fragment din acest spectacol.

Ultimul oraș din Franța în care am prezentat cîntecele și dansurile noastre populare a fost Marsilia. Cel mai mare port al Mediteranei, Marsilia numără peste un milion de locuitori permanenți, fără a pune la socoteală zecile de mii de „flotanți" — călători, marinari, turiști — care se perindă zilnic pe străzile sale. Amestec curios și fermecător de occident și orient, amintind în aceeași măsură Atlanticul — în drumul spre care este ultima mare escală — ca și Marea Roșie sau Oceanul Indian, Marsilia te asurzește prin zgomotul ei necurmat, te amețește prin multi-

(Continuare în pag. 3-a)

FOILETON

DOSARELE vorbesc la zi...

— Mda! Clar... Ce dorești mata?

— Să referiți, să cercetați la nevoie...

— Concis și la problemă, tovarășe.

— Referiți că locuiesc în Calea Dorobanți 99 A, la căminul studenților în arte.

— Doar atît? Simplu și cu mare plăcere. Aveți de așteptat... o clipă. Să caut dosarele care vorbesc la zi. Actele sînt totul.

Sportiv, neașteptat de sprinten, își părăsi biroul, îndreptîndu-se spre camera vecină.

Am rămas singur, înconjurat din trei părți de rafturi înalte, tixite cu dosare de jos pînă sus. Etichete mari — pe fiecare dosar — îngrijit caligrafiate, consemnau: rezolvat 1951, rezolvat 1952... rezolvat 1954.

Invidiam „fericiții" care odihneau, mulțumiți și „rezolvați" mai ales, în dosarele etichetate. Amintindu-mi amabilitatea și expeditivitatea tovarășului Ioan Popescu, care-și are biroul sub muntele dosarelor rezolvate de ani de zile, mă și vedeam printre rezolvații din spatele unei coperte etichetată cu: rezolvat 1956.

— Actele sînt la datorie, exclamă tovarășul Popescu, venind din camera alăturată (începusem să pun la îndoială plîngerile împotriva sa, auzite ceasuri în șir, la rîndul pe care-l onorasem cu prezența mea încă de la o oră matinală).

Priveam foile care consemnau situația imobilului din Dorobanți 99 A. Aveam înaintea ochilor un scris plăcut și noutatea literelor de tuș roșu, ale unei ștampile mari: Recenzat.

— Dorobanți 99? Exact! Corpul A.?

— Da.

— Etajul I, așa, schema apartamentelor, locuiesc una, două... cinci familii.

— Exclus, locuiesc studentele de la teatru.

— Tovarășe, ești om deștept. Bănuiesc că înțelegi valoarea unui document. Descifrează te rog schema apartamentelor.

Consternat, cercetez camerele zidite pe hîrtie din linii trase în creion. Aflu de existența unor camere de trecere comună, a unor vestibuluri și mai ales a unor locatari realmente inexistenți la numărul 99 A. din calea Dorobanți.

— Clar, nu?

Dau din umeri.

— Actele vorbesc la zi. Să vedem, da... La ce etaj spui că locuiești dumneata?

— Etajul IV, camera 38.

— Etajul IV, etajul IV... etajul IV... greșeală tovarișe, greșeală și încă mare de tot, blocul are numai trei etaje.

— Glumiți?

— Dumneata poate, actele nu. Numără, te rog: unu, două, trei borderouri, pentru etajele unu, doi și trei.

Noul meu domiciliu, de natură imaterială, descoperit în „actele care vorbesc la zi", avea darul să mă înspăimînte de-a binelea. Prin urmare, seară de seară, fără să am cunoștință de cauză, mă „imaterializam" în camera „imaterială" cu nr. 38... împreună cu alți colegi... Înspăimîntător!

Curios totuși să cunosc locatarii etajului trei din imobilul în cauză, am întrebat cine sînt. Și am aflat. Nu, nicidecum studenții de la artă plastică. Ci un doctor cu familia și alte persoane.

— Tovarășe, poate dosarul dumneavoastră nu mai e (caut cu trudă cuvintele spre a nu-l leza amorul propriu) cum să spun, adică poate e recent, adică la zi... dar se pare că-i depășit.

— Hm! Ce-i asta? Într-un gest larg îmbrățișă călduros toate rafturile pline de dosare. Hală de vechituri? Maculatură?

— Nu... doar poate... Desigur...

— Tovarășe, ultimul nostru cuvînt: Oamenii noștri „fac terenul", constată. Lăsasem ochii în jos, copleșit de verva interlocutorului meu.

— Am găsit, am strigat triumfal, priviți... Descoperisem într-un colț de borderou un scris aproape indescifrabil, infantil: blocul cedat cinematografiei. — Vedeți? Poftim! Îmi apărea situația descurcată și eram salvat.

Tovarășul citi atent, potolit. Mi se adresă, nemulțumit:

— Nu e clar deloc tovarășe. E necesar „terenul"...

Seara am adormit cu gîndul la întîmplarea de peste zi. Dormeam totuși în camera 38, la etajul IV, în blocul căminului din Dorobanți 99 A. Curînd, fantezia visului m-a purtat înapoi, în camera spațiului locativ din raionul Stalin.

Din rafturi, dosarele îmi apăreau uriașe, ca un trup comun al mai multor capete agitate, vociferînd asurzitor. Tovarășul de la birou, impasibil și tacticos lipea pe gura fiecărui cap care vocifera o etichetă cu însemnarea: rezolvat 1953, rezolvat 1954...

Văzusem și capete care în loc să vocifereze zîmbeau amuzate și mulțumite.

Deodată, am simțit clătinături puternice, ca de cutremur. Rafturile uriașe amenințau să se prăbușească deasupra mea. Îngrozit, am fugit afară, izbind ușa. Într-adevăr era cutremur. În ușă s-au auzit bătăi puternice dar ea se înțepenise și nu mai ceda... După cutremur, o echipă de salvare a pătruns înăuntru. Căutau victima sub rafturile și dosarele prăbușite. Tîrziu, s-au găsit într-un colț ochelarii, o batistă albă... și atît... Peste ele atîrna o etichetă mare: rezolvat 1956!...

M-am trezit lăcrămînd. Fusese doar vis. Păcat.

VALERIU LAZAROV

90 de ani de la nașterea lui Nicolae Vermont

In colecția tezaurului de artă romînească reîntors din Uniunea Sovietică se află și acest tablou aparținînd lui Nicolae Vermont, de la a cărui naștere se împlinesc astăzi 90 de ani. Născut la Bacău într-o familie modestă în care toți copiii s-au dedicat slujirii culturii, Nicolae Vermont învață în școala de arte frumoase condusă de Th. Aman, apoi la München unde întîlnește pe Băncilă, Fritz Storck și Strîmbu. Formîndu-se ca pictor cu o sensibilitate deosebită și plin de umanism, el se inspiră adesea din viața de fiecare zi a orașelor țării și locuitorilor lor, din peisajul încîntător al pămîntului natal. Reprimarea sîngeroasă a răscoalelor țărănești din 1907 îi dictează impresionante desene care văd lumina tiparului în revista „Viața socială". Alături de Luchian organizează expoziția artiștilor independenți, în semn de protest împotriva autorităților, care încurajau doar pe cei care le apărau interesele în artă. In publicațiile timpului, Vermont este elogiat adesea pentru talentul său de desenator, de fin colorist, maestru în redarea atmosferei. Printre cele mai reușite picturi ale sale amintim: „Botezul", „Bragagiul", „In gară", „Țiganca cu coșul de rufe". Nicolae Vermont a murit în 1932, lăsînd moștenire o operă bogată cu care istoria artei noastre se mîndrește.

Pregătiri pentru iarnă

Una din condițiile principale pentru sporirea productivității animalelor, în orice anotimp, este asigurarea unei alimentații raționale pe tot timpul anului. In timpul verii, iarba verde constituie pentru animale, o hrană consistentă, gustoasă, pe care o consumă cu plăcere. Iarna, iarba poate fi însă înlocuită cu furaje verzi însilozate. Nutrețul murat este bogat în substanțe nutritive, în vitamine și este indispensabil animalelor în timpul perioadei de iarnă. El este de asemenea ieftin. Porumbul însilozat, de pildă, conține de două ori mai multe unități nutritive decît porumbul boabe, orzul boabe, lucerna etc. La acest lucru s-a gîndit și conducerea gospodăriei din comuna Peștera, raionul Medgidia, cînd s-a apucat să pregătească nutrețul necesar animalelor pe întreaga perioadă de iarnă.

Pînă acum în gospodăria noastră s-au însilozat 18 vagoane de porumb. S-au mai însilozat, de asemenea, 6 vagoane porumb, fîn, 25.000 kg dughie, 43.200 kg. ovăz verde, 20.000 kg. sorg, 23.000 kg. mei și alte plante furajere.

Toate muncile necesare însilozării nutrețului au fost făcute sub conducerea directă a brigadierului zootehnic Petre V. Panait.

Corespondent
ELISABETA CUCERZAN

1.000.000 lei economii anual

TIMIȘOARA (de la corespondentul nostru).

Isidor Ferencz este unul din tinerii destoinici de la întreprinderea „Electrobanat" din Timișoara. El se ocupă intens de ridicarea nivelului său profesional. Adesea îl vezi la cabinetul tehnic studiind cărți de specialitate.

De curînd Isidor a avut o mare bucurie, a fost aplicată în producție inovația sa, care constă în recuperarea creioanelor de cărbune din baterii uzate. Cu ajutorul acestei inovații se realizează anual economii în valoare de 1.000.000 lei.

Pentru a se extinde inovația făcută de tînărul Isidor Ferencz, la întreprinderea „Electrobanat" se lucrează la construirea unei instalații speciale, cu ajutorul căreia se vor mecaniza complect toate operațiile ce țin de recuperarea materialului de la bateriile uzate. Noua instalație va fi prevăzută cu dispozitive de protecție împotriva gazelor toxice.

Vestitori ai noului

MINERI SAU SONDORI?

Ocnă. Mină de sare, galerii cufundate în bezna, oameni răscolind adîncurile cu unelte rudimentare. Cam așa ne schițează tabloul unei saline, vechile dicționare...

...Iată-mă acum, la mina de sare Ocna Mureșului. Două-trei bătăi de clopot și „colivia" mă poartă către frontalul 150. Coborîre vertiginoasă, întuneric, aer rece, puțin jilav și scrîșnetul metalic provocat de patina ascensorului. Alunecarea în gol îmi strecoară în corp o senzație neplăcută. In sfîrșit bezna puțului se subțiază și, treptat, „colivia" își pierde din viteză. Frontalul 150. Un prietenesc salut „noroc bun" și... galerii iluminate puternic. Nu pușcături, nu izbituri de tîrnăcoape, nu vagoneți încărcați cu sare. Un vuiet imperceptibil dovedește că, prin apropiere, se lucrează. Ce unealtă minieră face un astfel de zgomot? Haveză nu e, perforator pneumatic nici vorbă. Atunci ce să fie? Mi-am amintit că tînărul care s-a oferit să-mi fie călăuză m-a avertizat: „La 150 veți întîlni o surpriză". Sonde. Iată surpriza. Da, sonde ca într-o regiune petroliferă, cu singura deosebire că turlele dispar în clopote uriașe cioplite în sare.

In anii primului cincinal, colectivul format din inginerii Vasile Dima, Alexandru Babeș și maistrul Alexandru Hopîrtoanu, bucurîndu-se de o susținută stimulare din partea statului, au introdus un nou sistem de lucru în salină: extragerea umedă a sării.

In masivul de sare se forează pînă la mari adîncimi. Prin două conducte dispuse concentric, una în interiorul celeilalte, se pompează apă dulce care, după ce se saturează (saramură), e extrasă prin conducta a doua și dirijată către fabrica de sodă. Economii la extragere, la transport, plus eliberare de brațe de muncă. Numai o singură sondă produce zilnic cca. 50 de vagoane saramură, ceea ce înseamnă 130 de tone sare în soluție la un preț cu 75 la sută mai scăzut decît prețul produsului obținut prin vechile procedee. Descrierea de mai sus prezintă doar în linii generale principiul care stă la baza extragerii umede. Intrebuințarea apei dulci ridică însă o serie de probleme tehnice. In primul rînd, în afara camerelor de drenaj prevăzute, nici o infiltrație de apă nu trebuie să pătrundă în masiv fiindcă se pot crea surpări extrem de periculoase. Un complicat proces tehnologic, complectat printr-o aparatură de control din cele mai moderne, marchează din timp eventualele impedimente. Bineînțeles că instalația singură nu reprezintă nimic, fără forța care o conduce: omul.

În secția sare-solubilă lucrează puțini oameni. Un inginer, cîțiva maiștri și lucrători. I-am cunoscut acolo, în fundul pămîntului. Inginerul utemist Nicolae Matei, maiștrii Ion Banu, Marele Aron și ceilalți muncitori sînt oameni obișnuiți. Totuși cîtă diferență între munca lor și munca vechilor muncitori din salină! In trecut se lucra cu tîrnăcopul, barosul, ranga. Astăzi-instalație automată. Altă dată erau galerii întunecoase, aer îmbîcsit, scări de lemn și veșnicul pericol al surpării. In prezent lumină electrică, aer curat, ascensor, o perfectă securitate a vieții. Abatajul 150 e o mărturie a grijii pe care o poartă statul democrat-popular față de om. Și realizările de pînă acum sînt doar primii pași. In acest an vor intra în funcție cinci sonde situate la suprafață. Intr-un viitor apropiat cuvîntul ocnă, va deveni un arhaism.

Corespondent
NIC. URSOIU

Toamna în raionul Hîrlău

(Urmare din pag. 1-a)

ghe — glăsui președintele. N-am ce zice, ai muncit cu sîrg. Arătura e păsat, nu alta; ai învățat bine de unde ai învățat și la anul o să ai recoltă clasa-ntîi.

—Ei, pot să-ți povestesc și dumitale de unde am învățat. Mai deunăzi am avut drum la Prisăcani. M-am întîlnit cu prieteni, cunoscuți și, din una în alta, veni vorba și despre recolta anului ăsta. Ei, și știi dumneata cum îi omul cînd ogoru-i dă din destul: îi crește și lui inima ca sămînța în borcan. Așa și cu întovărășiții din Prisăcani.

— Cum v-a mers anul, bădie — mă ia unul la roată.

— Prost — îi întorc eu vorba Nici mia la hectar.

— Nici mia! I-auzi numai... d-apoi chiar puțin...

— Noi am mai scos vreo două mii și ceva la hectar — subție vorba unul Bejan, tînăr ca și mine, pe care l-au ales președintele întovărășirii. Și încă ne-ar mai fi dat, dacă-l dam noi ghes mai mult cu plivitul la vreme, îngrășăminte și alte cele.

— Omul trebuie să mai știe și alta — îi luă îndată un altul vorba din gură. Dacă te ții așa cum trebuie de rostul muncii, apoi te răsplătește și locul. Ce era în alți ani pe ogorul nostru? Il rîcîiam și atît. In loc să-i creștem puterile, i le secătuiam. De asta răsăreau așa de bine cucuta și susaiul, ștevia, pălămida ș-apoi așteaptă roadă! Dar acu... Iți privești ogorul și ți-l mai mare dragul. In toamna asta l-am arat din vreme cu tractoarele, ne-am ales sămînța (pentru grîul de toamnă) bob și bob, am trecut-o și prin selector, apoi am tratat-o bine, să nu o atace tăciunele. Așteptăm să vină numai semănătoarea S.M.T.-ului și am și băgat-o în pămînt. Iată așa-i mai bine să muncești! îmi spuse el la urmă.

— Sînt sfaturi cu temei, spuse președintele, și e bine ca exemplul ăsta să-l spuneți și altora. Apoi continuă: — Aseară și-au încetat activitatea cele șapte centre de reparat. Mai avem nițel de furcă cu selecționarea și tratatul semințelor, că tocmai d-asta eu și tovarășul inginer agronom Nichita ne-am împărțit, să grăbim și treaba asta ș-apoi să-l dăm bătaie cu celelalte. Trebuie să mergem cu toate deodată: culesul, arăturile și însămînțările. Altminteri le dăm putința celor din Blăgești să cîștige întrecerea. Adineauri, tu, Gheorghe, ai vorbit de întovărășiții din Prisăcani. Acum un an, taman pe astă vreme, ce mai se ciorovăiau din cauza întovărășirii Cînd era vorba de muncă numai ce auzeai pe unii: „Dă-mi pace, știu că-i duminică și fără să-mi spuie popa. Intovărășirea asta nu-i temeinică, văd c-o să se rupă ca un ciorap vechi". Iacă însă că munca unită a învins. Despre recoltele lor vorbește acum o comună întreagă, iar oamenii noștri au prins și ei a se gîndi la întovărășire. De la 4 septembrie au făcut cerere pentru întovărășire 42 de familii și încă mai sînt doritori. N-or fi și printre voi?

— La drept vorbind, bădie Mihai, ai ghicit, spuseră într-un glas mai mulți tineri.

Dacă ne îndemni să mergem laolaltă cu întovărășiții — glăsuiră și tinerele Saveta și Iliana Silion — sigur că nu e rău. De ce adică să nu ne înscriem, dacă asta-i o cale mai bună?

Și nu peste mult timp, lista întovărășiților s-a mai mărit cu patru tineri.

„Detalii..."

N-am avut... inițiativă

Utemiștii discutaseră cele ce fuseseră la ordinea zilei și erau pe punctul de a termina, de a închide adunarea și a merge fiecare pe la treburile lui.

In fundul sălii s-a observat însă o ușoară frămîntare, se auzeau șoapte. Ion Voicu se foia, parcă se îndemna singur să spună ceva. In sfîrșit, a cerut cuvîntul și s-a ridicat puțin emoționat:

— Apoi nouă ni se tot vorbește de transformarea socialistă a agriculturii și ascultăm. Și multe înțelegem. Am citit și statutul G.A.C.... Dar vedeți voi, eu zic așa... Prea multă teorie.

L-am privit puțin surprins. Nu știam ce vrea, unde vrea să ajungă. Mirați l-au privit și o parte din oamenii din sală.

— Am vrea să și vedem. Și eu zic așa, să ne sprijine tovarășul instructor și să mergem, tineri și bătrîni, la colectiva celor din Storobăneasa din raionul nostru, că am auzit că merge foarte bine și că colectiviștii sînt îndestulați.

In sprijinirea acestei propuneri au mai luat cuvîntul și Ioan Enchiu, Ion Sandu, Tache Alexandru și alții, care au discutat pe larg problema creării unei gospodării colective în satul lor și cîte foloase putea aduce acestei acțiuni vizita ce o plănuiau.

Era deci firesc să mă entuziasmez și în sinea mea să fiu hotărît să dau acestor băieți inimoși tot sprijinul de care au nevoie. Și nu trebuia mare lucru. O mașină. O simplă mașină care să-i transporte. Și, cum era și firesc, m-am adresat tovarășului prim secretar al Comitetului raional U.T.M. Alexandria, povestindu-i totul cu de-amănuntul și cerîndu-i să mă ajute. M-a privit bucuros, apoi m-a bătut distrat pe umăr:

— Bravo tovarășe, așa să muncești întotdeauna. Cu perseverență, tovarășe, să fii, tovarășe, alături de tineri, tovarășe, și fii sigur tovarășe, că noi te vom ajuta întotdeauna.

Am luat totul ca o confirmare, sau mai bine zis ca un angajament că voi fi sprijinit și m-am dus liniștit să-mi văd de treabă.

Dar ziua vizitei se apropia. Și cum munca de fiecare zi m-a învățat să fiu și puțin prevăzător, m-am gîndit că n-ar fi rău să dau cu o zi mai devreme un telefon la raion.

— Tovarășe, noi ne-am interesat și vom face totul tovarășe, ca acțiunea inițiată de utemiștii și tinerii din Păru Rotund să fie sprijinită. Încă nu avem mașină, dar dă-ne dumneata telefon pe la orele 11,00 — mi-a răspuns primul secretar.

Ce era să fac? Am închis telefonul, mi-am văzut de treabă, destul de mîhnit că cererea noastră n-a fost rezolvată pînă acum, și la 11 am dat din nou telefon.

— Mașină?... da, da mașină... îmi aduc aminte... foarte greu. Vezi dumneata... Dar ia ascultă tovarășe, ce ești dumneata acolo, instructor raional sau ce ești? Nu ești dumneata capabil tovarășe, atunci cînd organizația îți încredințează o sarcină, să te descurci, tovarășe? Eu îți propun tovarășe, să fii mai activ tovarășe, cu mai multă inițiativă. Și primul secretar mi-a închis enervat telefonul.

Am rămas amețit, buimac, și nu știam dacă trebuie s-o iau la dreapta sau la stînga, înainte sau înapoi...

Am încercat totuși să mă descurc singur. Am bătut la ușa tovarășilor din conducerea G.A.S Mavrodin, le-am spus ce vreau să fac și mi s-a răspuns că „avem plan care trebuie îndeplinit, iar planul nu permite să lipsească nici o mașină". (Deși eu le solicitasem mașina pentru duminecă, nu pentru o zi de lucru). Am mers și la sfatul popular Mavrodin cu o ultimă speranță în suflet, dar... zadarnic.

Și iată că a sosit și ziua mult așteptată. Tineri și vîrstnici din satul Păru Rotund, îmbrăcați frumos în haine de sărbătoare, așteptau liniștiți mașina promisă.

In loc de mașină însă, ca o ironie a soartei, l-au văzut pe instructorul raional călare pe bicicletă. Ce a urmat e lesne de închipuit. Aș fi vrut să fiu oriunde, dacă ar fi fost posibil chiar în pămînt să intru de rușine. Acești oameni crezuseră în mine, în cuvîntul meu. Acești oameni voiau să facă un lucru frumos, o acțiune interesantă, voiau să facă încă un pas spre înțelegerea mai profundă a politicii partidului nostru și dacă vreți, fără să mă învinuiți de poezie, voiau să facă încă un pas spre o viață adevărată. Poate să pară neverosimil; „o mașină și de aici gravitatea unui pas nefăcut spre o viață nouă". Puteți fi ironici. Puteți sau nu să înțelegeți. Dar e ceva dureros în amintirea acelui moment; era ceva dureros în capul plecat al bătrînului ce poate doar pentru un moment s-a întors dezamăgit spre casă. Lucruri mici poate, dar ele lasă impresii mari. Și toate aceste lucruri, cu un pic de bunăvoință, ar fi putut fi evitate. Și cînd te gîndești că toate au ieșit așa pentru că am avut nefericita inspirație de a apela la „sprijinul" tovarășului prim secretar!

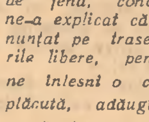
MIRANCEA VASILE
instructor al Comitetului raional U.T.M.-Alexandria, reg. București

Neplăceri feroviare...

Zilele trecute, într-o după amiază, așteptam în fața unui ghișeu al gării Orașului Stalin, diagrama expresului 32. Ca de obicei, trenul acesta avea o neînsemnată întîrziere de aproape... trei ore. Mi-am făcut între timp socoteala că în jurul orei 21,30 voi fi totuși la București. Cele 180 de minute au „zburat" — numai eu și tovarășii mei de așteptare știu cum — și în fața ghișeului s-a produs o mică busculadă: sosise diagrama! Eram al doilea, așa că n-aveam emoții, sau, cel puțin, încercasem să nu le am. Mare naiv am fost! Nu știam cum se lucrează în gară la Orașul Stalin. După ce un călător a înșfăcat un loc la expres, casierița a închis ferestruica: „Nu mai sînt locuri!" mi s-a răspuns. Dar îndată, un cetățean venit în grabă și-a făcut loc, disprețuitor, în fața ghișeului și... „Sesam, deschide-te!" Un zîmbet amabil aruncat casierei, un altul, disprețuitor, celor care așteptau cuminte atîta amar de vreme, și omul nostru a devenit posesorul unui tichet la trenul 32. Apoi, sub ochii noștri, înăuntrul casei de bilete a început o animație ciudată. Cîteva persoane tîrguiau ca-n piață locuri la expres. Fără pic de jenă, casierița opera! Ajutorul șefului de gară — sezisat de cîțiva călători — ne-a întins liniștit condica de sugestii și reclamații, iar casierița s-a scuzat: Erau niște rude de-ale mele... Era să le las fără bilet?

Casierița din stația C.F.R. a Orașului Stalin nu este un caz izolat. Lucruri de felul acesta se petrec și în alte gări: la București-Nord, la Sinaia etc.. Adesea un tichet „costă" douăzeci de lei. Dacă vrei, dai, dacă nu, stai în gară pînă te saturi.

In timp ce în unele gări călătorii stau și așteaptă trenul următor, vagoanele trenurilor circulă cîteodată destul de goale, deoarece conductorii au și ei de aranjat „treburile" lor. Călătoream într-o noapte spre Curtici (în noaptea de 1 spre 2 august). In compartiment erau două persoane. Dimineața conductorul, foarte amabil, a venit să ne întrebe cum am petrecut noaptea. Am fost plăcut surprins de acest gest de politețe și eram gata să felicit din inimă C.F.R.-ul. Apoi, fără pic de jenă, conductorul ne-a explicat că n-a anunțat pe traseu locurile libere, pentru a... ne înlesni o călătorie plăcută, adăugînd că speră că vom înțelege gestul său...?!

Se călătorește de asemenea uneori încă destul de dificil cu trenul. Credem că se vinde o cantitate prea mare de bilete la unele trenuri personale.

O atenție mai mare pentru deservirea cetățenilor, ne-ar scuti de multe neplăceri feroviare. E greu să se realizeze aceasta?

M. ZONIS

În ajutorul celor ce studiază în cercurile politice U. T. M.—

„Să ne cunoaștem patria"

Republica Populară Romînă — scumpa noastră patrie!

Nespus de mult își iubește tineretul țării noastre patria.

Dar ce este dragostea de patrie? Ce este patria?

Cînd spui: „munte", „apă", „pămînt", imediat îți vine în minte o imagine concretă: muntele ce se înalță pînă spre nori, rîul care curge prin valea natală, întinderea de pămînt pe care e așezat orașul sau satul în care trăiești, ulița sau strada pe care locuiești.

Dar ce-ți închipui, cînd pronunți cuvîntul patrie? E foarte greu de răspuns. Totdeauna însă cînd rostești acest cuvînt simți că ți se încălzește inima, că tremură de emoție cum tremură numai atunci cînd departe fiind, ți-amintești de mamă, tată, soră, de prieteni sau iubită, de orașul, uzina sau satul tău, de tot ce este legat mai puternic sufletul nostru.

Aceasta e patria? Orașul, satul uzina, casa prietenii? Nu, nu-i numai aceasta! Dar de aici începe patria, de la toate aceste orașe și sate, de la toate locurile de muncă și petrecere, de la toți munții, rîurile și cîmpiile. „Patria este poporul și nu tagma jefuitorilor" — cum spunea Tudor Vladimirescu în vremea cînd poporul și patria erau sub jugul și asuprirea stăpînitorilor dinăuntru și dinafară; patria e și pămîntul pe care trăiește poporul, pămîntul cu oamenii și bogățiile sale, apărat cu mari jertfe de un popor vrednic și viteaz, patria e și aerul pe care-l respiri, și amintirile pe care le porți, și visurile pe care le plăsmuiești, tot ce întregește viața poporului.

Romînia aparținuse înainte cîtorva mii de boieri, industriași și negustori. Aceștia își numeau un guvern, judecători, jandarmi, poliție, cumpărau funcționarii și îi cocoțau în spatele poporului nostru pentru a-l supraveghea să muncească moșiile, să mărească venitul uzinelor și fabricilor. Or, rînduiala aceasta trebuia să fie și a fost înlăturată.

La cîrma statului au fost chemați cei ce știau cum se scoate cărbunele, fierul, petrolul, cum se seamănă și cu ce sudoare se strînge grîul sau porumbul.

Țara noastră și-a dobîndit adevărata independență națională. Factor activ în lagărul țărilor socialiste, care are în fruntea sa marea Uniune Sovietică, Republica Populară Romînă duce o politică consecventă de pace. Regimul democrat-popular a schimbat înfățișarea țării. De la un capăt la celălalt al patriei s-au înălțat schelele unei uriașe construcții pașnice — construcția socialismului. Făurim astăzi ceea ce au visat generațiile trecute; făurim poporului o viață nouă, luminată de bucurie, demnă de măreția epocii noastre. Dragostea față de patria noastră în care se construiește socialismul nu cunoaște margini.

Patriotismul tineretului nostru este un patriotism nou, socialist. In el trăiește dragostea de secole a poporului pentru țară; dar această dragoste de patrie este îmbogățită de bucuria de a ști că patria noastră este astăzi liberă, oamenii muncii fiind ei înșiși stăpîni pe soarta lor. Străvechea dragoste de patrie a poporului a crescut nemăsurat pentru că astăzi ea este însuflețită de idealul construcției socialiste.

Educați în spiritul patriotismului socialist, tinerii țării noastre iubesc cu ardoare regimul democrat-popular care întruchipează puterea oamenilor muncii; tinerii știu că toate bogățiile acestei țări aparțin celor ce muncesc; tocmai de aceea patriotismul socialist îi însuflețește ca în rîndurile întregului popor să lupte pentru a face pămîntul țării mai frumos și mai bogat spre fericirea oamenilor muncii.

Dar pentru a ne dărui ființa înfloririi patriei noastre socialiste trebuie să ne cunoaștem bine țara.

In privința populației țara noastră este a 8-a din Europa numărînd peste 17.400.000 locuitori.

Dintre aceștia peste 5.400.000 locuiesc la orașe și peste 12.000.000 locuiesc la sate.

In Republica Populară Romînă marea majoritate a populației este formată din romîni. Alături de ei trăiesc numeroase minorități naționale care în statul nostru democrat-popular se bucură de drepturi pe deplin egale cu ale populației romînești. Minoritățile naționale cele mai numeroase care trăiesc în R.P.R sînt: maghiari, germani, evrei, ucraineni, ruși, sîrbi.

Din punct de vedere administrativ teritoriul R.P.R. este împărțit în 16 regiuni și anume: Bacău, Baia Mare, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Hunedoara, Iași, Oradea, Pitești, Ploești, Stalin, Suceava, Timișoara și Regiunea Autonomă Maghiară. In țara noastră există 192 raioane, numeroase orașe și comune. Orașul București — Capitala patriei noastre — este împărțit în 8 raioane orășenești. Raionarea teritoriului R.P.R. realizată în 1950 a creat o nouă organizare administrativă a țării care servește cu adevărat interesele poporului muncitor.

Așezarea pămîntului romînesc

Ca să lămurească mai ușor unde și cum e situată o țară sau o regiune a lumii, savanții au împărțit pămîntul în emisfere. Să ne închipuim că am tăia un măr în două, orizontal. Tot astfel globul pămîntesc este tăiat în două, orizontal, de linia închipuită a ecuatorului. Partea de sus a globului pămîntesc reprezintă emisfera nordică, iar partea de jos emisfera sudică.

Dacă am privi de departe globul pămîntesc atunci în emisfera nordică am vedea conturul unui continent brăzdat de munți, cu marginile crestate, cu pămîntul udat de apele a numeroase țări. Aceasta este Europa despărțită prin munții Uralului de sora sa — imensă ca întindere — Asia.

Pe continentul european, către mijlocul său, se vede o țară avînd aproape forma unui cerc. Lucrul acesta este aproape unic în lume. Căci dacă cercetezi înfățișarea multor țări ale Europei, ai să găsești tot felul de forme: Cehoslovacia parcă e o virgulă înfiptă în inima continentului iar Italia pare o cizmă pe care cineva a agățat-o, în glumă, de coasta sudică a Europei

Dar care este acea țară cu forma asemănătoare unui cerc?

E țara poporului romîn, Republica Populară Romînă, scumpa noastră patrie.

Republica Populară Romînă este o țară europeană. Ea se află aproape de inima continentului, la 2.500 km. distanță și de marginea estică (munții Urali) și de marginea nordică (Oceanul Inghețat) și de marginea vestică (Oceanul Atlantic), iar de marginea sudică (Marea Mediterană) la 900 km.

Clima

Țara noastră este așezată la jumătatea drumului dintre ecuator și polul nord, în zona temperată, mijlocie. Ea se află în vecinătatea țărilor de răsărit ale Europei, în vecinătatea marii cîmpii ruse ceea ce presupune influența climei din această regiune.

Țara noastră este astfel situată la întîlnirea unor zone cu clime diferite. La noi nu-s ierni polare îndelungate, aspre, dar iernile sînt totuși destul de lungi și geroase; nu sînt temperaturile fierbinți de la ecuator, dar verile sînt destul de calde și uneori secetoase. Temperatura mijlocie este de $+10^0$ adică o temperatură potrivită.

Dacă ar fi numai atît, am avea mai multă îngăduință și statornicie din partea vremii, dar clima țării se află și sub influența a două curente de aer. Pe o poartă, dinspre est, năvălește vijelios, aspru, rece, crivățul care, scăzînd brusc temperatura cu 20—30⁰, crapă ouăle de corb înghețînd pînă și marea la țărm, pe cealaltă poartă, cînd îi vine rîndul, se năpustește uneori cu și mai multă furie austrul secetos, cu vijelii vara, cu ger iarna, ceea ce a făcut să fie botezat „sărăcilă", sau „traistă goală". Crivățul și austrul vin să tulbure clima temperată, de continent, sporind fierbințeala ori înăsprind gerul. Tot din această cauză anotimpurile nu sînt egale, iernile și verile fiind adeseori mai lungi decît primăverile și toamnele.

Deși datorită diferențelor de relief, clima se deosebește în diferitele regiuni ale țării, clima continentală e precumpănitoare.

Așezarea țării, clima sa au creat condițiile unei mari dezvoltări a florei (lumea plantelor) și faunei (lumea animalelor). Pretutindeni natura hrănește miile de animale de la cele ce-și găsesc adăpostul pe lîngă gospodăriile oamenilor (bovine, ovine, cabaline sau porcine) pînă la bogățiile vînătorești (urși, vulpi, lupi, epuri), de la păsările munților semeți, ca vulturii și șoimii, pînă la cele împrietenite cu omul — rîndunica, vrabia — sau la păsările de curte, de la peștii mari ai Dunării — crapul, somnul — și pînă la păstrăvii apelor repezi de munte. Pe pămînturile mănoase ale țării crește grîul, porumbul, secara, orzul. Luncile sînt înverzite de bogăția stufărișului deasupra căruia se pleacă sălciile. Primăvara văzduhul e înmiresmat de cireși și vișini, de meri și caiși, pruni și piersici. Drumurile străjuite de salcîmi, plopi, tei sau castani te duc spre pădurile întinse de stejar, fag sau brad. In regiuni ca Banatul și Dobrogea, care se bucură de condiții de climă mai favorabile s-au răspîndit plante mediteraniene, plante care vin din țările unde iernile sînt mai dulci, fără asprimea celor de la noi; viile de aceeași origină, s-au întins în toată țara, bumbacul cucerește lunca Dunării. Iar delta va primi în ospeție primele livezi de lămîi ale țării.

Oamenii noștri — stăpîni pe destinele țării — învață să îmbunătățească natura împădurind munții, sădind perdele forestiere, irigînd prin canale pămînturile. Și astfel ei pun stavilă vînturilor aspre, sporesc bogăția ploilor, întăresc puterea și rodnicia pămîntului.

Suprafață, granițe, vecini

Țara noastră nu se află nici între țările mici, nici între țările mari ale Europei. Romînia are tot atîta întindere cît au Belgia, Olanda, Elveția și Grecia luate la un loc. Țara noastră are peste 230.000 km. pătrați, aproape tot atît cît are Anglia, mai puțin decît Italia, pe jumătate cît Franța și de 92 de ori mai puțin decît teritoriul Uniunii Sovietice. Romînia se situează între țările cu întindere mijlocie din Europa.

Cu cine se învecinează Republica Populară Romînă?

La răsărit avem un vechi și mare prieten, Uniunea Sovietică, țara socialismului victorios. De cînd ne știm, poporul nostru a trăit în înțelegere și prietenie cu popoarele rus, ucrainean, bielorus. Cînd jugul otoman apăsa asupra poporului nostru, poporul frate rus a luptat alături de poporul nostru pentru cucerirea independenței. La 23 August 1944, poporul romîn a cucerit adevărata independență și a pășit pe drumul spre o viață nouă, cu ajutorul frățesc, hotărîtor al popoarelor sovietice. Un sprijin frățesc, dezinteresat și multilateral primim din partea Statului Sovietic în construirea noii societăți, a unei vieți mai bune în țara noastră.

Granița noastră cu Uniunea Sovietică începe de la țărmul însorit al Mării Negre, continuă pe Dunăre pînă la întîlnirea cu apele domoale ale Prutului, urcă pe Prut pînă mai la nord de Dorohoi, taie Siretul pe la nordul orașului cu același nume, continuă pe rîul Suceava pînă la izvoarele acestuia, apoi de-a lungul munților Carpații Păduroși și al Tisei și în sfîrșit saltă munții Oașului pînă la localitatea Halmeu. Peste 1.000 km.

De la Halmeu, pe la vest de orașele Satu Mare, Carei, Oradea, Arad, Beba Veche, împărțim cîmpia Tisei cu poporul maghiar, alt prieten vecin. Odinioară clasele stăpînitoare maghiare ca și cele romîne au căutat să învrăjbească pe cei doi vecini. Dar sub conducerea lui Doja și a lui Horia, ca și în multe alte rînduri, oamenii muncii romîni și unguri și-au dat mîna și s-au ridicat împreună împotriva stăpînilor romîni, unguri și a tuturor celor care îi asupriseră, fără deosebire, și pe unii și pe alții. Astăzi, cele două popoare libere, pășesc mînă-n mînă în marea familie a țărilor socialiste avînd în frunte U.R.S.S., pe drumul belșugului și al fericirii, drumul socialismului.

De la Beba Veche, la vest de Timișoara, prin bogata cîmpie a Banatului pînă la Dunăre și pe Dunăre pînă la gura rîului Timoc avem ca vecin Republica Populară Federativă Iugoslavia.

Se dezvoltă tot mai mult legăturile de prietenie și colaborare multilaterală între poporul romîn și popoarele Iugoslaviei care construiesc socialismul. In cadrul tot mai numeroaselor schimburi economice și culturale dintre țările noastre, chibzuim împreună cum să captăm în folosul popoarelor noastre o cît mai mare parte din energia pe care Dunărea o risipește zadarnic la Porțile de Fier, prin construirea unei hidrocentrale gigantice.

De aici, de la Timoc, împărțim Dunărea cu Republica Populară Bulgaria, pînă la satul Ostrov, iar de acolo granița trece prin sudul podișului Dobrogei pînă la Mare, la sud de Mangalia. Legăturile de prietenie cu poporul bulgar au fost puternice de-a lungul întregii istorii și ele își urmează făgașul mai departe. Minunatul Pod al Prieteniei de peste Dunăre, construit în ultimii ani este un simbol al frăției ce unește cele două popoare.

Tot mai mult se dezvoltă legăturile oamenilor muncii vîrstnici și tineri din țara noastră cu glorioasele popoare și cu tineretul sovietic, cu popoarele și tineretul maghiar, iugoslav și bulgar. Marea noastră fericire e că prietenia cu vecinii se bizuie pe idealuri comune: toate popoarele care ne înconjoară merg cu pași siguri pe calea socialismului și își unesc eforturile pe acest drum. Motive de neînțelegeri nu există: totul ne îndeamnă la întărirea prieteniei, a colaborării.

Armonie fizică

In mijlocul țării munții au înălțat parcă o cetate naturală. Zidurile „Cetății" le împlinesc Carpații frînți în trei laturi (Carpați Răsăriteni, Sudici și Apuseni) aidoma cu trei frați care ținîndu-se de mîini într-o horă înconjoară Podișul Transilvaniei. Măsurînd înălțimi mijlocii, cu piscurile întrecînd 2.500 metri, munții Carpați se ridică stîncoși din mijlocul îmbrăcăminții de păduri întinzînd razelor soarelui pășuni largi care trebuie să fi inspirat minunatele slove ale Mioriței. Din toate părțile coboară spre cîmpii dealurile și colinele. Vremea, apele, vînturile au fost meșterii ce-au desăvîrșit această îmbinare. Iar din crestele munților șiroesc spre apus și răsărit spre miază noapte și miază-zi apele scînteietoare, ferestruind munții, deschizînd trecători, mîngîind dealurile cu lunci înverzite, dînd viața cîmpiilor însetate și dăruindu-și cele mai multe apele frumoasei și largei Dunăre.

Fiică a unor munți întunecați și greoi, Dunărea s-a născut cu o uimitoare sete de lumină și libertate. A întîlnit în drum multe lanțuri de munți și nu s-a supus niciunuia din ei. A întîlnit Carpații și i-a retezat și pe ei la locul numit Cazane, mergînd mereu mai departe. 2.855 km. parcurge Dunărea fiind în Europa al doilea fluviu după Volga.

Inainte să ajungă în părțile noastre, ea udă pămînturile mai multor țări și cîteva capitale, făcîndu-și un renume meritat.

Dunărea își sporește apele cu cele a numeroși afluenți care udă pămîntul țării noastre, printre care mai de seamă sînt Someșul,

ROADELE unei învățături concrete

Hotărîrea C.C. al P.M.R. „Cu privire la îmbunătățirea propagandei de partid și întărirea legăturilor ei cu practica construcției socialiste" relevă faptul că una din cele mai eficace măsuri care a orientat învățămîntul de partid spre problemele producției a constituit-o crearea în numeroase întreprinderi a *cercurilor de economie concretă* în care studiul problemelor economice se face pe baza analizării situației concrete din unitățile de producție respective și indică organelor și organizațiilor de partid sarcina de a da o extindere mai largă acestor cercuri destinate cadrelor de bază din întreprinderi. Faptul că programele acestor cercuri sînt elaborate de către organizațiile de partid din întreprinderi, avîndu-se în vedere în primul rînd nevoile concrete ale întreprinderii respective și fiind după aceea aprobate de comitetele orășenești de partid, reprezintă un imens ajutor dat cadrelor de bază ale întreprinderilor în studierea concretă a problemelor economice specifice ale întreprinderii în care lucrează, în găsirea celor mai bune soluții pentru rezolvarea multiplelor probleme de producție.

Dat fiind faptul că la Uzinele „1 Mai" din Ploești cercurile de economie concretă au desfășurat o rodnică activitate și că în cadrul acestor cercuri au studiat și numeroși utemiști și tineri, un redactor al ziarului nostru l-a rugat pe tovarășul inginer Marius Pîslaru, conducătorul cercului de economie concretă de la secția cazangerie, să răspundă la cîteva întrebări pentru a împărtăși cititorilor noștri experiența și rezultatele practice obținute în urma studiului în aceste cercuri, precum și planurile de viitor.

INTREBARE: *Cum a fost organizat studiul în cercul de economie concretă pe care l-ați condus dvs. și ce rezultate a dat?*

RASPUNS: La început au fost constituite două cercuri de economie concretă pe uzină. Eu am condus unul din acestea. Ele ne-au adus anumite foloase. Au fost lămurite o serie de probleme teoretice (de pildă creșterea productivității muncii, reducerea prețului de cost etc.) pornindu-se de la experiența proprie a uzinei noastre, precum și unele probleme legate de conducerea muncii în secții. Totuși, la început n-am studiat și n-am intrat adînc în viața economică a diferitelor secții și sectoare; n-am putut studia și analiza temeinic multiplele lor probleme specifice, multe chestiuni arzătoare rămînînd fără răspuns și aceasta din cauză că sfera de preocupări era mult prea vastă pentru a ne ocupa minuțios de toate.

In martie anul acesta, din inițiativa comitetului nostru de partid, cercurile au fost reorganizate. In locul celor două cercuri pe uzină, s-au constituit mai multe cercuri pe diferite secții.

Mi s-a încredințat conducerea cercului din secția cazangerie. Abia în cadrul acestui cerc am început studierea, cercetarea și rezolvarea problemelor specifice care ne interesau direct, în munca de fiecare zi. Să vă dau cîteva exemple.

Secția noastră este organizată pe baza hozrasciotului. Deși eram și înainte o secție rentabilă, totuși ne-am dat seama că mai putem face multe pentru a reduce prețul de cost al producției. Discuțiile purtate în cerc despre micșorarea personalului de regie și reducerea cheltuielilor auxiliare au fost rodnice. Pe baza unor calcule am reexaminat situația muncitorilor care lucrează în regie (lăcătuși de întreținere, transportatori, macaragii, reglori etc.) — fiecare post în parte — și am ajuns la concluzia că numărul lor este exagerat față de nevoile secției.

Ulterior am și redus, treptat, personalul auxiliar (de regie) cu circa 32 la sută. De asemenea, prin introducerea unor normative, consumul de materiale auxiliare a fost redus față de plan cu 27 la sută. Toate acestea au influențat asupra prețului de cost în secția noastră, care a scăzut la 94,8% față de plan.

A stîrnit interes și o altă chestiune examinată în cadrul cercului: organizarea muncii după grafic — în ateliere, brigăzi, echipe. Nu era o problemă cu totul nouă. Noi am acumulat o anumită experiență în această privință. Totuși, uneori lucrurile șchiopatau. Ea a devenit actuală mai ales în februarie, martie și în lunile următoare cînd secția noastră și-a schimbat profilul și a început să producă un nou tip de instalație de foraj. Lipsa de experiență, noutatea procesului tehnologic și alți factori ne-au produs, firește, anumite greutăți. Intîrziau lucrările ba într-un sector, ba în altul — ritmicitatea producției suferea. Să luăm separatoarele de gaze: ansamblarea se face la atelierul de aparataj petrolifer, părțile mecanice la strungăria secției, țevăria la atelierul de construcții metalice nr. 3. Or, ansamblarea rămînea de obicei în urmă din cauza strungăriei sau a altor sectoare. Din această cauză în februarie și martie, de pildă, nu ne-am îndeplinit integral planul.

Această problemă trebuia reglementată și ne-am ocupat de ea serios, în cadrul cercului nostru. Inginerii, maiștrii (membri ai cercului) au studiat diferitele aspecte ale muncii după grafic, din ce cauză se produc perturbații, greutățile ce se ivesc în respectarea graficului și au prezentat propuneri concrete în consfătuirile cercului. In cadrul discuțiilor și ceilalți membri ai cercului au adus contribuții prețioase. Invățămintele, concluziile acestor discuții au fost apoi aplicate în toate sectoarele și echipele de la noi.

In prezent am lichidat în mare măsură munca în asalt. Atelierele noastre conlucrează mai bine, iar la rîndul ei secția noastră nu produce greutăți altor secții.

INTREBARE: *Ce probleme vor fi studiate în viitor în cadrul cercului?*

RASPUNS: In cercul nostru au studiat mai ales cadrele tehnice din secție și cîțiva fruntași în producție — printre care și tineri ingineri, maiștri, responsabili ai brigăzilor de tineret etc. După cum am mai spus, noi am început studiul cu problemele mai simple, continuînd apoi cu chestiuni din ce în ce mai complexe. Nici metoda de studiu n-a rămas aceeași. In ultima vreme am folosit mai ales metoda referatelor (de întocmirea lor răspundea unul sau mai mulți tovarăși) urmate apoi de discuții. Fiecare tovarăș are astfel posibilitatea să gîndească independent, creator, să aducă contribuții personale la lămurirea și rezolvarea diferitelor probleme.

Acum avem de gînd să studiem o problemă care ne preocupă de mult: creșterea productivității muncii. Acesta va fi un studiu mai îndelungat.

Planul secției noastre pe anul 1957 este cu 60 la sută mai mare în comparație cu planul pe anul acesta. Va trebui să obținem creșterea producției într-un timp scurt — și asta mai ales pe seama ridicării productivității muncii.

Vom studia multe chestiuni. De pildă, posibilitatea aplicării în unele ateliere a sistemului de muncă după principiul benzii, rulante și alte măsuri pentru o mai bună organizare a muncii; apoi, aplicarea unor metode avansate, cum ar fi tăierea după șablon etc. Vrem să ne pregătim de pe acum pentru ca încă la începutul anului viitor să putem da o producție mult sporită.

Anul acesta am atras un număr mai mare de tineri în cercul nostru cum sînt, de pildă, ing. Nicoară Lazăr, tînărul maistru Gheorghe Brînzaru, sudorul Radu Lapoviță și alții. Alături de vîrstnici ei vor studia problemele economice ale secției, vor învăța arta bunei gospodăriri a producției.

★

In ce privește încadrarea tinerilor în cercurile de economie concretă, redactorul nostru s-a adresat și tovarășului inginer Eugen Toma, membru în comitetul U.T.M. de la Uzinele „1 Mai".

INTREBARE: *Ce măsuri a luat comitetul U.T.M. pentru cuprinderea cadrelor tehnice tinere în aceste cercuri?*

RASPUNS: Mai întîi o mărturisire: eu însumi am studiat și voi continua să studiez într-un cerc de economie concretă. M-am convins personal că aceste cercuri sînt foarte potrivite pentru însușirea unor profunde cunoștințe economice. Ele dezvoltă inițiativa, gustul pentru cercetări economice independente pe baza experienței diferitelor secții, ateliere etc. Ele sînt de un real folos mai ales cadrelor tinere care nu posedă o experiență îndelungată în producție și se descurcă uneori greu în problemele economice complexe. Aș mai adăuga că unele cadre tehnice — chiar și dintre cele bine pregătite — cunosc uneori superficial problemele economiei de ramură. Or, tehnica nu poate fi despărțită de economie. De aceea comitetul nostru U.T.M. acordă o mare importanță cercurilor de economie concretă și a îndrumat cadrele noastre tinere să studieze în aceste cercuri.

Anul acesta, comitetul de partid a organizat 6 cercuri de economie concretă — în diferite secții ale uzinei. Pînă în prezent s-au înscris în aceste cercuri 36 utemiști — ingineri, maiștri, responsabili ai brigăzilor de tineret precum și tineri muncitori fruntași.

In întîmpinarea Zilei Forțelor Armate ale R.P.R.

O întrecere tradițională

Moment vesel
La acordeon caporalul Georgescu Valeriu

In fiecare an, în preajma zilei de 2 Octombrie — Ziua Forțelor Armate ale R.P.R. — se desfășoară în Capitală finala pe armată a concursului echipelor artistice ostășești. Expresie a revoluției culturale din țara noastră în plin avînt, concursul este totodată o oglindă a bogatei activități cultural-artistice din armată. El a devenit de mult o manifestare tradițională, o adevărată sărbătoare a tinerelor talente artistice din unități.

Din luna mai, cînd a început concursul, și pînă acum, de-a lungul etapelor s-au întrecut sute de echipe și grupe. Insumînd mii de artiști amatori: ei s-au pregătit cu sîrguință, străduindu-se ca în spectacole să dea glas sentimentelor patriotice și năzuințelor lor, să oglindească tumultul vieții de ostaș. Cei care au reușit să îmbrace aceasta într-un conținut bogat și educativ, într-o haină artistică aleasă, au trecut victorioși din etapă în etapă și au ajuns în finală.

Timp de cinci zile, pe scena sălii de festivități a Academiei Militare Politice „Gh. Gheorghiu-Dej", și-au disputat întîietatea echipele și grupele artistice finaliste, precum și un număr de soliști. Lupta pentru cucerirea primului loc, sau a unui loc cît mai bun, a fost aprigă. Curînd juriul își va spune cuvîntul.

★

Intrarea în scenă a fost ingenioasă și originală. Cortina, trăgîndu-se în lături... la comandă, ni i-a înfățișat pe aviatori plini de voie bună, cutezători — așa cum le cere să fie însăși specialitatea lor — și, se înțelege, hotărîți să fie... la înălțime.

Sub conducerea căpitanului Teodoru Constantin, corul și orchestra au interpretat o suită de cîntece ostășești. Marșul „Mîndru șoim aviator" a răsunat parcă mai falnic decît toate; din piepturi voinicești, melodia țîșnea spre înălțimi ca o „nălucă argintie" (așa alintă aviatorii reactorul).

Sus la mii și mii de metri
Se destramă nor cu nor.
Peste ei, ca gîndul zboară
Mîndru șoim aviator

Prezentatorul, cu vocea lui caldă, a asemuit apoi patria cu o grădină în floare. Și îndată — parcă pentru a întregi această imagine — au început să se perinde prin fața microfonului soliști de muzică populară romînească. Au cîntat, pe rînd: „Trandafir de la Moldova", „Zis-a mamu să mă-nsor", „Izvoraș cu apă rece" și alte fermecătoare melodii. Ascultîndu-l pe soldatul Gheorghe Ichim am savurat graiul ardelenesc pe care l-a redat deosebit de plastic și cu umor în cîntecul „Spune mîndro, spune mie", iar mai apoi într-un cuplet despre vechea armată. Sala l-a aplaudat îndelung.

Oare se poate cîntec fără joc? Știind prea bine că nu, aviatorii s-au prins la o sîrbă și la un „Bărbunc" de-a duduit scena.

Pe aripile versului, cîntecului și dansului, aviatorii ne-au purtat apoi prin unitatea lor. Am admirat istețimea ostașilor, hărnicia lor în însușirea măiestriei militare. Cuplul Năică-Mărinică, amîndoi chiulangii și șmecheri, ne-a amuzat prin situațiile comice create, dar la sfîrșit am avut satisfacția de a-i vedea pășind pe drumul cel bun.

Finalul spectacolului a fost impunător. De o parte și de alta a stemei R.P.R. erau grupați muncitori, țărani, intelectuali și militari de toate armele. Intr-un glas, ei au înălțat un imn de slavă patriei și partidului iubit.

In continuare, după o scurtă pauză, grupa artistică a prezentat un program de satiră și umor.

Soliștii selecționați la concursul pe Forțele Aeriene Militare s-au înfățișat cu muzică și dansuri populare, un tablou acrobatic cu un „trio-veselia" muzică ușoară și de dans și, în sfîrșit, cu un tablou coregrafic închinat aviatorilor sovietici — salut emoționant fraților de arme din Răsărit.

In rîndurile aviatorilor am avut bucuria de a recunoaște cîteva figuri cunoscute încă de la finala concursului din 1955, tinere talente care ne-au încîntat din nou cu arta lor.

N. MANAILA

ACTUALITATEA pe scurt

Noul orar al trenurilor

In noaptea de 29 spre 30 septembrie intră în vigoare orarul de iarnă al trenurilor. Garniturile unor trenuri au fost mărite, iar pentru a se realiza legături mai bune între Capitală și centrele muncitorești, cu regiunile și localitățile mai îndepărtate, au fost prelungite traseele unor trenuri. De asemenea numărul curselor muncitorești a fost mărit astfel că indicele tren/km. al acestora va crește cu 2 la sută față de cel realizat după orarul expirat și cu 6 la sută față de orarul din iarna trecută. Prin aplicarea noului orar, datorită organizării judicioase a circulației trenurilor, viteza tehnică a acestora va crește. Ca urmare, viteza comercială va spori cu 0,11 km./oră față de viteza realizată după orarul de vară și cu 1,9 km./oră față de viteza orarului din iarna trecută. Trenul personal 1005, bunăoară, va parcurge distanța București—Timișoara într-un timp redus cu 1 oră față de orarul de vară.

Tot în scopul îmbunătățirii deservirii călătorilor s-a prevăzut ca încălzirea trenurilor să se facă de îndată ce temperatura va scădea sub 10 grade Celsius. **La toate trenurile accelerate fără regim de rezervare a locurilor și la trenurile de persoane de lung parcurs au fost rezervate compartimente de clasa I-a și a II-a pentru „mamă și copil".**

Prin noul orar, numărul trenurilor radioficate cu plecare și sosire în Capitală, se ridică la 26 dintre care 2 trenuri exprese, 14 accelerate și 10 trenuri de persoane.

Lucrări practice în învățămîntul elementar și mediu

In primul cincinal, Ministerul Invățămîntului a introdus experimental în unele școli elementare de 7 ani și medii din diferite regiuni ale țării, lucrări practice de tîmplărie și lăcătușerie în ateliere școlare și practica agricolă pe parcele experimentale, în cadrul cărora elevii au aplicat cunoștințele teoretice căpătate în timpul orelor de matematici, fizico-chimice și științe naturale.

Pentru aplicarea Hotărîrii C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la îmbunătățirea învățămîntului de cultură generală, cîteva zeci de școli elementare și medii din țară vor fi dotate în acest an școlar cu ateliere pentru lucrări practice.

Atelierele vor cuprinde o sală de lăcătușerie și una de tîmplărie, utilate complect pentru o grupă de 20 elevi, anexe de fierărie, forjă, grupuri electrogene și mașini unelte, cabine pentru maiștri, vestiare, lavabouri, instalații sanitare moderne etc.

Ministerul Invățămîntului a elaborat programe de învățămînt și instrucțiuni metodice speciale pentru școlile elementare și medii la care vor fi extinse lucrările practice în anul de învățămînt 1956-1957.

Primirea de către ministrul Afacerilor Externe al noului însărcinat cu afaceri al Elveției la București

Joi 27 septembrie a.c., ministrul Afacerilor Externe, Grigore Preoteasa a primit în audiență pe noul însărcinat cu afaceri al Elveției acreditat la București, Gottlieb Gut.

Insărcinatul cu afaceri al Elveției, Gottlieb Gut, a înmînat ministrului Afacerilor Externe scrisorile sale de acreditare.

(Agerpres)

25 minute întîrziere

Duminică 23 septembrie am luat tramvaiul ducîndu-mă să văd „Marile manevre" la cinematograful „București". Dorind să fiu un spectator punctual am avut multe remușcări cînd, în fața cinematografului de pe B-dul 6 Martie, aruncîndu-mi privirea spre acele ceasornicului, am constatat că mai erau doar 2 minute pînă la începerea spectacolului (ora 16,00). Mi-am ocupat locul respectiv și — se înțelege — cu răsuflarea întretăiată de goana pe care-o trăsesem așteptam să înceapă jurnalul.

S-a făcut în sfîrșit ora 16. Dar filmul nu începea. Mi-am zis: trebuia să-mi potrivesc ceasul după radio. Aveam impresia că a cam luat-o înainte. In sală — murmurul caracteristic înaintea începerii filmului. Mai trec 10 minute. Este deci ora 16,10. Nici gînd ca filmul să înceapă. Murmurul sălii se intețește și se transformă, cum poate mulți dintre dumneavoastră știți. Este ora 16,15 și nu există nici un semn că tovarășii operatori s-ar sinchisi măcar.

Oamenii își îndreaptă curioși privirile spre ceas. 16,20. Se aud frînturi de discuții.

— Așa-i întotdeauna la „București".

— N-are cine să-i învețe cum să se poarte cu publicul...

...N-ai însă prilejul să le asculți continuarea căci un ropot de aplauze, fluierături și bătăi din picioare îi trezește pe operatori din somnolența în care au căzut, și una cîte una luminile se sting. Este ora 16,25.

S-a terminat filmul. Cînd îți propui să mergi pe la „cassă" pentru a te încredința dacă pe afiș este scrisă ora 16,25 pentru începerea filmului un strigăt îți sparge timpanele:

— Ieșirea prin Sărindar...

I. B.

DE LA MAREA MEDITERANĂ la Marea Nordului cu artiștii romîni

(Urmare din pag. 1-a)

mea de oameni și vehicule care se îngrămădesc pe străzi, te îmbată cu mirosul romantic al mării și al fumului de vapor.

Marsilia este în același timp un mare centru industrial și orașul vajnicilor docheri care se pricep să încarce un vas cît ai fuma o țigară, dar se pricep tot atît de bine să-l lase să zacă gol cu săptămînile, dacă încărcătura e menită să slujească planurilor războinice agresive.

Pleclnd din vechiul port al Marsiliei am vizitat insula stîncoasă pe care se înalță străvechea închisoare „Château d' If". Acolo au fost întemnițați mulți dintre cei care se ridicaseră, cu secole în urmă, împotriva absolutismului monarhic sau a tiraniei feudale. Dar cel care a dat închisorii celebritatea sa mondială este un personaj imaginar, născocit de fantezia unui scriitor: contele de Monte-Cristo. Deși acest conte nu a trăit decît sub pana lui Alexandre Dumas, celor care vizitează „Château d' If" li se arată celula în care el a fost închis, tunelul pe care l-a săpat pentru a evada, felinarul folosit de dînsul etc. E un truc turistic de mare efect pentru toți cei (și sînt mulți) care au citit romanul.

La Marsilia am dat spectacole în marele teatru „Alcazar" a cărui sală are o capacitate de peste 1.500 de locuri. Iată numai două din comentariile presei:

„Totul este perfect de bine reglat din punct de vedere al ansamblului... Formația muzicală este și ea excelentă" („Le Soir", 28 iulie).

„Toată lumea este satisfăcută de acest spectacol: simplul spectator, ca și muzicologul erudit, pasionatul de balet, ca și amatorul de folclor" („La Marseillaise", 24 iulie).

Odată cu Marsilia, a luat sfîrșit turneul nostru în Franța. Trebuia să plecăm în alt punct al Europei, mult mai la nord: în orașul Arnhem din Olanda, unde începea, la 4 august, un alt mare festival folcloric internațional.

Crișurile și Mureșul unite în Tisa, Jiul, Oltul, Ialomița și Prahova, Buzăul, Siretul și Prutul.

Apropiindu-se de mare, Dunărea se înclină în fața bătrînilor munți dobrogeni, îi ocolește și... face încă o mare surpriză: delta. Mai toate fluviile mari ale globului se resfiră la vărsarea în mare, dar spectacolul pe care-l oferă Dunărea, e de-o măreție neîntrecută. Fluviul își întinde apele pe 500.000 de ha. adică pe un teritoriu aproape încă odată mai mare decît al Luxemburgului.

Așa își încheie drumul Dunărea, după ce a dat ultima rotunjire acestei țări și după ce, împreună cu afluenții săi, a cheltuit o energie de aproape 40 miliarde kw./oră, pe care acum țările dunărene vor să-i recîștige și să-i pună în folosul popoarelor lor.

Bogățiile țării

Nu departe de malurile de care se lovesc în neostenite talazuri valurile Mării Negre, în nordul Dobrogei, se înalță culmea Denis Tepe. Soarele aprinde mii de scînteieri în oglinzile grăunțelor de nisip, luminînd peisajul monoton, lipsit aproape cu totul de verdeață, în care totul reflectă galbenul uscăciunii. Aci nimic nu vestește minunatul peisaj al naturii și imensele bogății ale țării care aruncă spre mare — ca un pod — podișul Dobrogei. Dar tocmai aci, pe culmea Denis Tepe — se zice că s-ar fi găsit ancora argonauților. O străveche poveste amintea de curajoșii argonauți care părăsind țărmuri sărace plecaseră în lume după bogății, năzuind să găsească „lîna de aur". Și iată, ancora au aruncat-o pe țărmurile noastre...

Nespus de mari și minunate sînt bogățiile patriei noastre cu care noi, tinerii, ca și toți oamenii muncii ne mîndrim, pe care ne străduim să le punem în valoare spre fericirea poporului nostru.

Iată întinderile Bărăganului, cîmpia Banatului, cîmpia Ardealului... Cîmpiile — și adesea dealurile — nu numai că dau belșug de grîu, dar și un bob mult căutat pentru calitățile sale alese. Alături de grîu se înalță lanuri de orz, secară, ovăz. Vara, cînd se coc, grînele se leagănă în nesfîrșitele valuri de aur. Toamna se unduiesc sub soare, la fel de bogate lanurile de porumb. Tînără în țara noastră, planta aceasta s-a răspîndit atît de rapid, fiind cerută în cele mai variate domenii — hrana oamenilor, industria alimentară, furaje pentru animale etc.

In zilele noastre recoltele cresc mereu în rodnicie datorită muncii oamenilor de la sate dintre care unii au și schimbat străvechiul fel de a lucra pe petecul individual, trecînd la marea cultură agricolă, științifică și mecanizată, în gospodăriile colective și întovărășiri. Sătenii noștri sînt și buni crescători de animale, vechi și iscusiți păstori.

Privind lunca Dunării, vedem o imensă panglică albă care o întovărășește sute de kilometri. E bumbacul, apariție nouă pe acest pămînt. De-a lungul apelor, luncile dau viață vegetației bogate, adăpostind păsări și animale fără număr. Marea, lacurile, și apele ascund bogăția peștelui. Dar apele ascund în valurile lor bogăția incomparabil mai mare a energiei electrice pusă în valoare mereu mai mult de hidrocentralele ce se construiesc.

Ajungem la poalele dealurilor. O mireasmă ademenitoare ne face să privim în toate părțile: au apărut livezile de pomi și plantațiile de vii. Fructele sînt o altă bogăție care ne face faimă peste graniță. Dar mai mult decît ele, vinurile de Cotnari, Murfatlar, Odobești, Segarcea, Tîrnave.

Urcînd mai sus începe împărăția pădurilor — comoară vie bucurîndu-se de grija întregului popor. De aci pornește lemnul, aci trăiesc atît de felurite animale și păsări în care munții noștri sînt renumiți.

Tot aici, în zona dealurilor și submunților, ne aflăm în fața unei păduri enorme care se întinde de mai jos de Suceava pînă la Tr. Severin, o pădure ciudată, fără frunze, lipsită de verdeață. Este pădurea de sonde, din zona petrolului. Burghezia înfăptuise o exploatare prădalnică a avuției petrolifere în folosul ei și al trusturilor străine. In 1944 producția de țiței depășea cu puțin 3.500.000 tone. Astăzi producția întrece 10.500.000 tone. Pe atunci se afirma că rezervele noastre petrolifere sînt epuizate. Acum se cunosc rezerve imense.

Cercetările făcute în ultimii ani dovedesc existența unor mari zăcăminte de minereuri de fier și mangan, de neferoase, de metale rare, de petrol, gaz metan, cărbune, de sare, și altele.

Cărbunele se găsește în subcarpații Olteniei și Munteniei, în Comăneștii Bacăului, în părțile din nord-vest ale Someșului. Adesea vecini ai cărbunelui sînt metalele negre (feroase). Pentru bogăția lor de minereuri Munții Banatului au primit și numele de metaliferi; aici metalele se găsesc alături de cărbune. O altă tovărășie a metalelor și cărbunelui prezintă Valea Jiului cu munții Poiana Ruscăi. Insoțirea aceasta e cît se poate de fericită: pentru extragerea metalelor din minereuri e nevoie de cărbune. Aci se și află cele mai puternice cetăți siderurgice: Reșița, Hunedoara, Oțelul Roșu.

Sprijinindu-se pe belșugul subsolului industria siderurgică se dezvoltă rapid. Numai în 1956 s-a ridicat la Hunedoara un furnal cu o capacitate egală aceleia a întregii producții din 1938. Dacă astăzi Romînia ocupă un loc important pe scara producției mondiale de petrol, gaz metan, minereu de mangan, mîine ea va putea să ocupe un loc important pe scara producției mondiale și în industria energetică și în industria chimică.

Și, în sfîrșit, cea mai tînără și una din cele mai însemnate bogății: uraniul, capabil să înlocuiască în mare măsură toate celelalte izvoare de energie. El e vestitorul unor mari prefaceri, al erei atomice. Cantitățile de uraniu ce se găsesc la noi sînt importante. Curînd vom monta primul reactor atomic — bază a cercetărilor în domeniul energiei atomice.

La capătul acestor rînduri te întrebi: ce-i lipsea țării cu enorme cantități de cereale, de petrol, de metale, de păduri, de uraniu, ca să-și facă fericit poporul? Cu cîtă dreptate zugrăvise Bălcescu încă în urmă cu 100 de ani contradicțiile orînduirii din vremea sa. Orice călător — scria Bălcescu — trecînd prin țările romîne, contemplînd cu admirație locurile atît de frumoase, rîurile, munții cei înalți și măreți plini de comori minerale, cîmpiile mănoase putea spune: „Fericită țară!" Dar „îndată acest tablou se întunecă și o altă vedere întristează ochii săi. Inaintea lui, dintr-o gaură de sub pămînt, iese o figură omenească slabă, desculță, trențăroasă, murdară". Și aflînd că acesta este locuitorul frumoasei grădini ce a admirat, călătorul spunea că fără îndoială, în această țară poporul trebuia să fie „cel mai nenorocit, cel mai asuprit din toate popoarele".

Pentru a pune marile bogății ale țării în folosul poporului trebuia ca acesta să se elibereze din jugul asupritorilor străini și interni și să devină stăpînul propriei sale vieți. Acesta și este sensul întregii istorii frămîntate a poporului nostru care, după lupte îndelungate, atunci cînd în fruntea sa s-a ridicat eroica clasă muncitoare condusă de partidul său revoluționar a reușit să zdrobească lanțurile asupririi și să-și făurească o nouă viață.

O istorie plină de eroism

Păstorii, agricultorii, meșteșugarii acestei țări, au înțeles de la început cît de mari sînt bogățiile meleagurilor noastre. Dar tot atît de bine ca și ei — lacomii asupritori străini și localnici au înțeles acest lucru și au și pornit la jefuirea lor.

Și-n adevăr, era pe acest tărîm atîta aur încît regii și șefii de oaste își făureau podoabe fără număr. Erau apoi atîtea grîne și vite că puteau fi hrănite armatele stăpînitorilor.

Unul din cei mai mari cuceritori ai lumii antice, Darius a rîvnit la aurul dacilor — strămoșii noștri, la fel ca generalul și apoi regele Lisimach, dar au trebuit să se întoarcă înfrînți acasă; singuri romanii — umiliți și ei vreme îndelungată de daci — au izbutit pentru un timp să-și înfigă lacomi ghiarele în pămînturile bogate ale dacilor.

Poporul ce a trăit pe meleagurile noastre n-a rîvnit la bunurile vecinilor; muncitor și harnic, în stare să scoată apă din piatră seacă și să silească să rodească pînă și stîncile, viteaz dar plin de înțelegere și omenie, atît de primitor încît din vechime i-a mers faima, poporul a făurit de-a lungul veacurilor întreaga bogăție a țării.

Sufletul acestui popor e încă mult mai bogat. Inchipuirea acestui popor, istețimea lui s-au întrupat în doine, în basme și povești de o rară fantezie, în marea artă a împodobirii scoarțelor, a sculpturii porților.

In jocul romînesc e o împletire de mișcări încete, tărăgănate cu o izbucnire de mișcări repezi, săltărețe, însoțite de strigăte în care explodează bucuria.

Cugetarea acestui popor e adîncă iar proverbele și zicătorile sale pline de înțelepciune.

Și cîte minți luminate n-a ridicat poporul din rîndurile sale asemenea unor mari luptători ca Bălcescu; asemenea unor mari scriitori ca Eminescu, Caragiale, Creangă, Coșbuc; unor mari pictori ca Grigorescu, Aman, Tattarescu, Andreescu, Băncilă, unor mari compozitori ca Enescu, Ciprian Porumbescu, Gh. Muzicescu unor eminenți savanți ca Babeș, Marinescu, Racoviță sau a inovatorilor în tehnica aviației—Aurel Vlaicu și Traian Vuia? Și în cîte țări nu s-a dus faima celor care le continuă azi opera — savanți ca Parhon, Traian Săvulescu, mari scriitori ca Sadoveanu, Arghezi — și a atîtor altora?

Suferințele pe care le-a îndurat poporul nostru de-a lungul istoriei nu l-au doborît; chiar atunci cînd nu i se mai lăsau decît ochii, ca să aibă cu ce să plîngă, și-a păstrat firea și a năzuit mereu spre libertate. Faptele conducătorilor viteji pe care i-a născut poporul au uimit lumea vremii lor; Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Ion Vodă cel Cumplit, Mihai Viteazul, au întrupat multă vreme idealurile de libertate națională iar folclorul nostru și al popoarelor vecine a înscris în tezaurul său ode închinate acestor voevozi; în vremuri cînd Europa nu mai putea sta turcilor în față, poporul avînd în frunte pe acești viteji a înfruntat și răsturnat de multe ori peste Dunăre talazul otoman.

Hărțuiala neîntreruptă și jugul crunt al exploatatorilor l-a împiedicat în trecut să folosească cum se cuvine darurile pămîntului; cînd alte popoare așezau temeliile industriei, la gurile Dunării, turcii dădeau cele mai sălbatice atacuri iar moșierii scoteau șapte piei de pe țăranii iobagi; cînd alte popoare cunoșteau mașinismul, turcii cu ajutorul stăpînitorilor dinlăuntru jefuiau bogățiile acestei țări și nu-i îngăduiau dezvoltarea; iar cînd poporul a scăpat în sfîrșit de turci s-au năpustit în țară capitaliștii francezi, englezi, nemți, americani, care, cu ajutorul industriașilor și moșierilor romîni au luat locul vechilor asupritori.

Poporul a luptat fără răgaz; luptele iobagilor, revoluția din 1848, răscoalele țărănești din 1888 și din 1907 — iată numai cîteva mărturii ale eroismului poporului care luptînd pentru libertate și o viață omenească împingea înainte istoria țării. Cu cel mai mare eroism a luptat clasa noastră muncitoare pentru drepturile întregului popor. Forțele sale au crescut nemăsurat, de cînd în fruntea luptei a venit Partidul Comunist Romîn, creat în 1921 — în anii de după Marea Revoluție Socialistă din Rusia. Marile acțiuni revoluționare din 1933 au fost mărturie a avîntului de luptă al clasei noastre muncitoare.

Cu doisprezece ani în urmă, poporul romîn și-a cucerit adevărata libertate. La 23 August 1944 sub conducerea Partidului Comunist Romîn poporul a înfăptuit insurecția armată răsturnînd dictatura fascistă și pornind pe calea unei vieți noi. El continuă astfel în condițiuni noi tradițiile luptei seculare pentru libertate și o viață mai bună, tradițiile sclavilor și iobagilor răsculați, tradițiile revoluționare ale clasei noastre muncitoare care a înscris un capitol eroic în istoria patriei noastre.

Au fost străbătuți ani grei, furtunoși. In 1947 e alungat regele și se proclamă Republica Populară. Poporul a devenit cu adevărat stăpîn. Și-a suflecat mînecile și a pornit la munca însuflețită. După lecuirea rănilor războiului a început dezvoltarea socialistă a patriei: a înființat noi industrii, dînd o cît mai potrivită folosință bogățiilor țării, a îndreptat agricultura pe făgașul socialist, ridicînd-o din ce în ce mai mult din înapoierea în care se găsea, a luat cu asalt neștiința de carte și pășește sigur înainte spre o viață îmbelșugată și luminoasă.

Stăpînii țării

Gospodărindu-și mai bine avuțiile, poporul a avut grijă să facă și rînduielile cuvenite în țara sa.

Regimul democrat-popular a creat un nou stat, o nouă armată, o nouă justiție. Organul cel mai înalt al puterii de stat este Marea Adunare Națională a R.P.R. formată din deputați ai oamenilor muncii aleși pe 4 ani. Marea Adunare Națională alege un prezidiu și pe Președintele Consiliului de Miniștri și aprobă lista guvernului. De gospodărirea treburilor locale răspund sfaturile populare.

Datorită partidului clasei muncitoare — conducătorul poporului muncitor — se întărește mereu unitatea politică-morală a oamenilor muncii, alianța clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare sub conducerea clasei muncitoare, frăția oamenilor muncii romîni și a minorităților naționale, cresc neîncetat forțele creatoare ale poporului muncitor. O bătălie constructivă uriașă, grea, a cuprins țara dintr-o margine în alta.

La sfîrșitul anului 1955 a avut loc cel de al doilea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn. Acest Congres a arătat noile sarcini ale dezvoltării industriei, agriculturii, întregii economii naționale, a fixat noi și importante țeluri de atins care vor urca țara pe culmi mai înalte, vor face mai înfloritoare viața oamenilor. Intregul nostru popor luptă pentru realizarea celui de al II-lea Plan Cincinal al țării noastre.

In mărețele perspective deschise de cel de-al II-lea Plan Cincinal tineretul țării noastre vede întruchiparea însăși a năzuințelor sale, sarcini de răspundere însuflețitoare. Continuînd eroismul cu care tinerii au învins munții sfredelindu-i în lungi tunele, cu care ei s-au împotrivit torentelor de apă peste care au construit poduri și baraje, cu care ei au înfruntat gerul, ducînd mai departe tradiția de la Agnita-Botorca, Salva-Vișeu, Bumbești-Livezeni tineretul nostru își dovedește patriotismul în munca pentru înflorirea patriei.

Mii de tineri se întrec în producție depășindu-și normele, introducînd tehnica înaintată, realizînd economii, luptînd pentru sporirea productivității muncii și reducerea prețului de cost al produselor. La sate tinerii sînt în primele rînduri în munca de organizare a noi gospodării colective și întovărășiri, de consolidare a celor existente, de obținere a unor recolte bogate. Minunate fapte de muncă înscriu tinerii ce muncesc pe șantierul Hidrocentralei „V. I. Lenin" de la Bicaz ca și pe celelalte șantiere naționale și locale. Tineretul nostru muncește cu rîvnă pentru însușirea științei și culturii.

Astfel prin faptele muncii de fiecare zi tineretul nostru își dovedește patriotismul său fierbinte, care rodește în lupta întregului popor pentru a face mai minunată scumpa noastră patrie, mai bună viața poporului nostru muncitor.

Avem o patrie bogată și frumoasă. Dar de dărnicia pămîntului natal nu s-a putut bucura în trecut omul muncitor. Abia cînd brațul său a devenit liber, el a pornit să desăvîrșească opera naturii, ca un adevărat și vrednic stăpîn al patriei sale. Iar barajele și lacurile de acumulare din munți, perdelele de pădure, canalele de irigație, într-un cuvînt munca oamenilor — aduc o frumusețe nouă pe fața pămîntului, demnă de epoca noastră.

Poporul romîn și-a desfăcut larg aripile. Călăuzit de partid el a pornit spre cucerirea unui viitor măreț, socialist.

„Scînteia tineretului"
28 septembrie 1956 pag. 3-a

Lucrările Congresului al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez

Şedinţa din 26 septembrie

PEKIN 27 (Agerpres). — China Nouă transmite: *La 26 septembrie delegaţii la Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez au adoptat în unanimitate noul Statut al P.C. Chinez.*

În tezele programatice fundamentale, expuse în Statut, se arată că Partidul Comunist Chinez este detaşamentul de avangardă al clasei muncitoare chineze. Scopul său este construirea socialismului şi a comunismului în China. În activitatea sa, P.C. Chinez este călăuzit de învăţătura marxist-leninistă.

Sarcina partidului este de a lichida definitiv sistemul exploatării, de a înfăptui cît mai grabnic industrializarea ţării, de a reface economia naţională din punct de vedere tehnic pentru ca R.P. Chineză să aibă o puternică industrie modernă, o agricultură modernă, transporturi şi comunicaţii moderne şi o apărare modernă. Scopul principal al întregii munci a partidului este satisfacerea maximă a nevoilor materiale şi culturale ale poporului.

Partidul, se arată în Statut, trebuie să depună eforturi deosebite pentru îmbunătăţirea situaţiei minorităţilor naţionale, să contribuie la autoadministrarea lor, la realizarea unui avînt al economiei şi culturii lor. El trebuie să întărească neîncetat dictatura democratică a poporului, să întărească alianţa frăţească dintre muncitori şi ţărani, frontul unit al tuturor forţelor patriotice, să întărească colaborarea îndelungată cu partidele democratice şi cu activiştii democraţi fără de partid. Împreună cu întregul popor, partidul trebuie să îndeplinească sarcina eliberării Taivanului.

Partidul Comunist Chinez, se spune în continuare în Statut, se pronunţă pentru coexistenţa paşnică a ţărilor cu orînduiri diferite.

Partidul este pentru stabilirea şi dezvoltarea relaţiilor diplomatice, precum şi a legăturilor economice şi culturale între R.P. Chineză şi toate ţările lumii, pentru dezvoltarea şi întărirea relaţiilor de prietenie dintre poporul chinez şi popoarele tuturor celorlalte ţări. Partidul depune eforturi în vederea dezvoltării şi întăririi prieteniei cu ţările lagărului păcii, democraţiei şi socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, întăreşte internaţionalismul proletar.

Partidul Comunist Chinez, se subliniază în tezele programatice, a devenit partid de guvernămînt, de aceea el trebuie să acorde o deosebită atenţie modestiei şi prudenţei, să se ferească de înfumurare şi măsuri luate în pripă şi să lupte împotriva fenomenelor birocratice ale ruperii de mase şi de viaţă.

Principiul organizatoric al partidului, se spune în Statut, este centralismul democratic. Partidul trebuie să ia măsuri eficace pentru dezvoltarea democraţiei interne de partid, să încurajeze activitatea şi iniţiativa creatoare a tuturor membrilor de partid. Membru al Partidului Comunist Chinez poate fi orice om al muncii, cetăţean al R.P. Chineze, care nu exploatează munca altuia, care recunoaşte programul şi Statutul partidului, care face parte dintr-una din organizaţiile lui, activează în cadrul ei, îndeplineşte hotărîrile partidului şi plăteşte cotizaţia de membru. Fiecare membru de partid este obligat să studieze marxism-leninismul, să întărească unitatea partidului, să traducă conştiincios în viaţă politica şi hotărîrile lui, să respecte cu stricteţe legile statului şi normele moralei comuniste, să pună interesele partidului şi statului mai presus de interesele personale, să slujească prin toate gîndurile masele populare, să înveţe de la ele, să fie un exemplu în muncă şi să-şi ridice neîncetat calificarea, să dezvăluie lipsurile şi greşelile în muncă, să fie sincer şi cinstit faţă de partid, să fie vigilent, să păstreze secretul de partid şi de stat.

Fiecare membru de partid are dreptul să participe la discutarea problemelor teoretice şi practice ale politicii partidului, să aleagă şi să fie ales în organele de partid, să critice în adunările de partid orice organizaţie de partid şi pe orice activist de partid, să ceară să participe personal în cazurile în care organizaţia de partid ia o hotărîre care se referă la el, să adreseze orice cerere, plîngere şi contestaţie organelor de partid de orice grad, inclusiv Comitetului Central.

În partid pot fi primite persoane care au împlinit 18 ani. Pentru cei care intră în partid se stabileşte un stagiu de candidat de un an.

Organul suprem de conducere al partidului, se spune în Statut, este Congresul pe întreaga China al partidului, iar în diferite regiuni — congresele locale ale partidului. Congresul pe întreaga Chină alege Comitetul Central, iar congresele locale aleg comitetele locale. Aceste comitete sînt răspunzătoare în faţa congreselor şi le dau socoteală de activitatea lor. Statutul prevede că organele conducătoare ale partidului trebuie să asculte părerea organizaţiilor de partid inferioare şi a membrilor de partid, să studieze experienţa lor şi să rezolve la timp problemele lor; organizaţiile de partid inferioare trebuie să dea periodic socoteală de activitatea lor organizaţiilor superioare şi să le ceară la timp directive; toate organizaţiile de partid înfăptuiesc principiul îmbinării conducerii colective cu răspunderea personală.

Termenul împuternicirilor fiecărui Congres pe întreaga Chină al partidului, se spune în Statut, este de cinci ani. Spre deosebire de Statutul anterior, noul Statut arată că C.C. convoacă anual sesiuni ale Congresului. Comitetul Central este ales pe cinci ani şi în intervalul dintre congrese el conduce întreaga muncă a partidului.

Plenarele Comitetului Central al partidului se convoacă de către Biroul Politic al Comitetului Central cel puţin de două ori pe an.

Plenara alege Biroul Politic al Comitetului Central, Comitetul permanent al Biroului politic al C.C. şi Secretariatul C.C.; ea alege de asemenea preşedintele, vicepreşedinţii şi secretarul general al Comitetului Central.

În intervalele dintre plenarele Comitetului Central, funcţiile lui sînt îndeplinite de Biroul Politic al C.C. şi de Comitetul permanent al Biroului politic al C.C. Secretariatul C.C. se ocupă de munca curentă a Comitetului Central.

Preşedintele şi vicepreşedinţii Comitetului Central sînt în acelaşi timp preşedintele şi vicepreşedinţii Biroului Politic al C.C. Dacă Comitetul Central va considera că acest lucru este necesar, el poate avea un preşedinte de onoare.

În capitolul „Organizaţiile de bază ale partidului" se spune că organizaţiile de bază ale partidului se creează atunci cînd există trei sau mai mulţi membri de partid. Organizaţiile de bază ale partidului trebuie să lege strîns de partid, de organele conducătoare de partid pe muncitori, ţărani, intelectuali şi pe ceilalţi patrioţi. În întreprinderi, la sate, în instituţii de învăţămînt şi în unităţile militare ele trebuie să conducă aparatul administrativ şi organizaţiile de masă, să controleze îndeplinirea de către acestea a hotărîrilor organelor superioare de partid şi de stat.

Comitetul Central al partidului şi toate comitetele de partid inferioare (inclusiv cele din judeţe şi oraşe autonome), se spune în Statut, înfiinţează comisii ale Controlului de partid.

Uniunea tineretului comunist din China, se spune într-un capitol special al Statutului, îşi desfăşoară munca sub conducerea Partidului Comunist Chinez. Uniunea tineretului comunist este un ajutor al partidului.

După adoptarea noului statut al partidului s-a dat cuvîntul lui **Sun Ţin-lin**, vicepreşedintă a Comitetului permanent al Adunării Reprezentanţilor populari din întreaga Chină. Ea a spus că consideră ca o mare onoare pentru ea să asiste la acest congres istoric.

Poporul chinez, a declarat Sun Ţin-lin, care a suferit ani de-a rîndul, a scuturat în cele din urmă, sub conducerea partidului comunist, cătuşele imperialismului şi feudalismului şi a păşit cu încredere pe calea spre socialism.

Sun Ţin-lin şi-a exprimat recunoştinţa faţă de partidul comunist, fără de care, a declarat ea, nu s-ar fi putut repurta victoria.

După aceea a luat cuvîntul **Burhan**, preşedintele Comitetului pentru treburile naţionalităţilor din cadrul Adunării Reprezentanţilor populari din întreaga Chină. El a subliniat că experienţa revoluţiei chineze confirmă permanent justeţea politicii partidului în problema naţională, în problemele frontului unit şi ale religiei.

Ian Ci-hua, responsabila secţiei pentru munca cu femeile din cadrul Federaţiei Sindicatelor din întreaga Chină, a vorbit despre asigurarea drepturilor femeilor muncitoare.

U Iui-cian, rectorul Universităţii Populare şi preşedintele Comitetului pentru reforma scrierii chineze, a subliniat că partidul comunist trebuie să considere reforma scrierii ca o importantă sarcină politică, ca parte componentă a cauzei construcţiei socialiste.

A luat apoi cuvîntul **Van He-şou**, ministrul Industriei Metalurgice al R. P. Chineze. El a arătat că în China există toate condiţiile pentru asigurarea dezvoltării rapide a industriei metalurgice.

Iul Guan-iuan, şeful sectorului de ştiinţă al secţiei de propagandă a C.C. al P. C. Chinez, a vorbit despre problemele conducerii activităţii ştiinţifice de către partid.

Ten Dai-luan, ministrul Căilor Ferate, care a luat apoi cuvîntul, s-a ocupat de lipsurile şi sarcinile transporturilor.

Bai Ju-bin, şeful Direcţiei industriei meşteşugăreşti, a subliniat în cuvîntarea sa că industria meşteşugărească deţine o greutate specifică considerabilă în economia naţională. În 1955 i-au revenit aproximativ 18 la sută din valoarea globală a întregii producţii industriale.

Siui Iun-vei, locţiitor al ministrului Ocrotirii Sănătăţii al R.P. Chineze, s-a consacrat cuvîntarea muncii în domeniul ocrotirii sănătăţii în ultimii ani.

După pauză congresul a trecut la punctul 4 de pe ordinea de zi — alegerea Comitetului Central al partidului.

Li Fu-ciun, care a prezidat şedinţa din 26 septembrie, a anunţat că se propune ca în Comitetul Central să fie aleşi 170 de oameni — 97 de membri şi 73 de membri supleanţi. El a anunţat că alegerile vor dura două zile: în şedinţa din 26 septembrie vor fi aleşi membrii Comitetului Central, iar în şedinţa din 27 septembrie membrii supleanţi ai Comitetului Central.

După ce a ales comisia de numărătoare a voturilor, prezidată de **Dun Bi-u**, delegaţii la congres au votat prin vot secret.

Rezultatele votării vor fi anunţate în şedinţa din 27 septembrie. Cu aceasta şedinţa din 26 septembrie a luat sfîrşit.

Şedinţa de închidere a Congresului

PEKIN 27 (Agerpres).—China Nouă transmite: La 27 septembrie şi-a încheiat lucrările la Pekin cel de al 8-lea Congres al Partidului Comunist Chinez.

În şedinţa din după-amiaza zilei de 27 septembrie, tovarăşul **Ulanfu** care a prezidat şedinţa a anunţat rezultatele preliminare ale alegerii noului Comitet Central al Partidului Comunist Chinez. Delegaţii şi oaspeţii au întîmpinat cu aplauze comunicarea că toţi cei 97 de candidaţi au întrunit numărul necesar de voturi şi au fost aleşi membri ai C.C. al Partidului Comunist Chinez. După aceea a avut loc alegerea membrilor supleanţi ai C.C. al Partidului Comunist Chinez.

Şedinţa din seara zilei de 27 septembrie a fost prezidată de **Cen Iun**. În şedinţă a fost citită lista noilor membri aleşi în C.C. al P.C. Chinez (97 de persoane) şi lista membrilor supleanţi ai C.C. al P.C. Chinez (73 de persoane). Asistenţa a întîmpinat cu aplauze furtunoase ştirea alegerii ca membri ai C.C. al P.C. Chinez a tovarăşilor Mao Tze-dun, Liu Şao-ţi, Ciu En-lai, Ciu De şi a altor conducători ai Partidului Comunist Chinez. După aceea au fost adoptate rezoluţiile Congresului al 8-lea al Partidului Comunist Chinez asupra raportului politic al C.C. al P.C. Chinez şi asupra propunerilor cu privire la cel de al 2-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale a Republicii Populare Chineze. Congresul a aprobat în unanimitate prin vot deschis şi prin aplauze furtunoase aceste importante documente ale congresului.

În rezoluţia congresului P. C. Chinez asupra raportului politic se spune că Congresul al 8-lea al Partidului Comunist Chinez consideră justă linia politică promovată de Comitetul Central şi hotărăşte să aprobe acest raport.

Conducînd poporul chinez, se spune în rezoluţie, Partidul Comunist a înfăptuit revoluţia burghezo-democratică şi în linii mari a repurtat victoria în revoluţia socialistă. În consecinţă s-a schimbat radical înfăţişarea societăţii în ţară. În vechea Chină principala contradicţie în societate a fost contradicţia între poporul chinez şi dominaţia imperialismului, feudalismului şi capitalului birocratic; această contradicţie a fost rezolvată de victoria revoluţiei burghezo-democratice. În prezent, în afară de contradicţia externă cu imperialismul care mai există încă, principala contradicţie din interiorul ţării a rămas contradicţia dintre proletariat şi burghezie. Această contradicţie trebuie să fie rezolvată prin revoluţia socialistă. Transformările socialiste în agricultură, industrie meşteşugărească şi industrie şi comerţ capitalist urmăresc tocmai modificarea proprietăţii capitaliste şi micii proprietăţi particulare, care generează capitalismul. În prezent aceste transformări socialiste au repurtat o victorie hotărîtoare. Aceasta înseamnă că în linii mari a fost rezolvată în ţară contradicţia dintre proletariat şi burghezie, s-a pus capăt sistemului exploatării de clasă care a existat timp de cîteva milenii, a fost creată orînduirea socială socialistă.

Pentru a transforma ţara dintr-o ţară înapoiată agrară într-o ţară înaintată socialistă industrială, se spune în rezoluţie, este necesară crearea în decurs de trei cincinale sau într-o perioadă de timp ceva mai lungă a unui sistem industrial unitar astfel încît producţia industrială să deţină locul principal în producţia socială, iar în producţia industrială să predomine în mod vădit producţia industriei grele.

Pentru rezolvarea sarcinii industrializării socialiste este necesar ca şi de acum încolo să se menţină linia de dezvoltare cu precădere a industriei grele simultan cu dezvoltarea industriei uşoare şi a agriculturii.

Numai urmînd această politică se pot produce şi mai multe mărfuri de consum pentru satisfacerea nevoilor mereu crescînde ale poporului şi se poate menţine şi pe viitor stabilitatea preţurilor mărfurilor, numai în felul acesta se pot produce încă şi mai multe mărfuri industriale de larg consum pentru schimbul pe produse agricole şi poate fi astfel întărită din punct de vedere economic alianţa între clasa muncitoare şi ţărănime; numai în felul acesta se pot acumula şi mai repede mijloace pentru industria grea.

Principalul mijloc de sporire a producţiei agricole este folosirea la maximum a avantajelor obţinute prin înfăptuirea în linii mari a cooperării agriculturii.

În rezoluţie se subliniază necesitatea dezvoltării pe toate căile a culturii, învăţămîntului şi ocrotirii sănătăţii.

Se prevede lichidarea treptată a analfabetismului şi introducerea învăţămîntului elementar general obligator; în cursul revoluţiei culturale se prevede crearea unei culturi naţionale noi, socialiste.

Rezoluţia cheamă la întărirea dictaturii democratice a poporului, care după victoria revoluţiei burghezo-democratice constituie în fond o dictatură a proletariatului — la lupta împotriva birocratismului, la desfăşurarea criticii, la întărirea frontului democrat-popular unit.

Întrucît revoluţia socialistă a fost în linii esenţiale terminată şi principalele sarcini ale statului au fost deplasate de la acţiunea de eliberare a forţelor de producţie la acţiunea de apărare şi dezvoltare a lor, este necesar să se întărească şi pe viitor legalitatea democrat-populară, să se întărească ordinea în construcţia socialistă.

Este necesar, se spune în continuare în rezoluţie, să se întărească capacitatea de apărare a ţării. Guvernul trebuie să lupte pentru eliberarea paşnică a Insulei Taivan. Este necesar totodată, subliniază rezoluţia, să fim gata să folosim alte mijloace pentru eliberarea Taivanului în cazul cînd rezolvarea paşnică a acestei probleme se va dovedi a fi cu neputinţă.

Un capitol special din rezoluţie este consacrat sarcinilor politicii externe. În el se vorbeşte de întărirea prieteniei frăţeşti, veşnice şi indestructibile cu marea Uniune Sovietică şi cu toate ţările de democraţie populară, dezvoltarea relaţiilor de prietenie cu ţările Asiei, Africei şi cu celelalte ţări care aprobă cele cinci principii ale coexistenţei paşnice, de stabilirea relaţiilor diplomatice, economice şi culturale cu toate ţările care doresc acest lucru, necesitatea continuării luptei împotriva folosirii şi ameninţării cu folosirea forţei armate în problemele internaţionale, împotriva politicii de pregătire a unui nou război, de necesitatea sprijinirii mişcării popoarelor pentru pace, împotriva colonialismului, pentru apărarea suveranităţii naţionale, a sprijinirii mişcării socialiste a clasei muncitoare şi oamenilor muncii din toate ţările, a întăririi solidarităţii proletariatului din toate ţările.

„Noi — se arată în încheiere în rezoluţie — vom întări şi pe viitor unitatea partidului nostru şi bazîndu-ne pe această unitate, ne vom uni strîns cu oamenii muncii din întreaga ţară cu toate forţele cu care trebuie şi cu care putem să ne unim atît în interiorul ţării cît şi dincolo de hotarele ei. În felul acesta vom putea cu siguranţă transforma în timpul cel mai scurt ţara noastră într-o mare putere socialistă".

În propunerile cu privire la cel de al 2-lea plan cincinal (1958—1962) de dezvoltare a economiei naţionale adoptate de congres se arată, că în perioada înfăptuirii în R.P. Chineză a primului plan cincinal poporul a dat dovadă de un avînt fără precedent al activităţii socialiste şi a desfăşurat mişcarea măreaţă pentru construirea socialismului şi pentru transformările socialiste. În prezent mişcarea pentru transformările socialiste a şi repurtat o victorie hotărîtoare. Se desfăşoară cu succes construcţia socialistă.

În prezent s-a precizat clar tendinţa spre atenuarea încordării în situaţia internaţională, în fiecare zi se dezvoltă construcţia economică în marea Uniune Sovietică şi în ţările de democraţie populară, în fiecare zi se întăreşte unitatea şi colaborarea între ţările socialiste, în China dictatura democratică a poporului s-a consolidat, au devenit şi mai strîns unite toate naţionalităţile, toate partidele democratice şi toţi patrioţii ţării. Toate acestea au creat condiţii excepţional de favorabile, care stimulează înfăptuirea cu succes a primului plan cincinal al Republicii Populare Chineze. În 1957, după încheierea primului cincinal, se spune în propuneri, va fi pusă temelia industrializării socialiste a Chinei. Totodată, cu excepţia unor regiuni, va fi terminată în linii mari cooperativizarea agriculturii şi a industriei meşteşugăreşti şi va fi terminată transformarea întreprinderilor industriale şi comerciale capitaliste în întreprinderi mixte de stat-particulare.

Ţinînd seama de faptul că în curînd primul plan cincinal va fi îndeplinit cu succes, Congresul al 8-lea al Partidului Comunist Chinez face propuneri în legătură cu cel de al 2-lea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale şi le supune examinării Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, care va trebui să-l prezinte spre examinare şi aprobare Adunării Reprezentanţilor Populari din întreaga Chină.

Cel de al 2-lea plan cincinal, se arată în propuneri, reprezintă cel mai important mijloc de înfăptuire a principalelor sarcini ale perioadei de trecere în China. În cel de al 2-lea cincinal este necesar ca pe baza îndeplinirii cu succes a primului plan cincinal să se promoveze construcţia socialistă şi să se desăvîrşească transformările socialiste, trebuie să se asigure posibilitatea ca în decurs de aproximativ trei cincinale să se construiască în linii mari un sistem industrial unitar, pentru ca China să se transforme dintr-o ţară înapoiată agrară într-o putere industrială, socialistă înaintată. În legătură cu aceasta sarcinile principale ale celui de al 2-lea plan cincinal trebuie să fie: 1) De a continua construcţia industrială, punîndu-se accentul pe industria grea, de a continua opera de reconstrucţie tehnică a economiei naţionale, de a crea o bază trainică pentru industrializarea socialistă a ţării; 2) de a desăvîrşi în mod consecvent transformările socialiste, de a întări şi lărgi proprietatea colectivă şi a întregului popor; 3) pe baza dezvoltării construcţiei capitale şi a înfăptuirii şi desăvîrşirii transformărilor socialiste de a ridica producţia industrială agricolă şi meşteşugărească, de a dezvolta în mod corespunzător transporturile şi comerţul; 4) pentru asigurarea nevoilor dezvoltării economiei şi culturii socialiste de a pregăti prin toate mijloacele cadre pentru construcţie şi de a îmbunătăţi munca de cercetări ştiinţifice. 5) Pe baza dezvoltării producţiei industriale şi agricole de a întări capacitatea de apărare a ţării, de a asigura ridicarea continuă a nivelului material şi cultural de trai al poporului.

În propuneri se subliniază că în cursul celui de al doilea cincinal datorită dării neîntrerupte în exploatare a întreprinderilor noi şi reconstruite, datorită scoaterii continue la iveală a posibilităţilor potenţiale de producţie la întreprinderile deja existente şi a posibilităţilor potenţiale de utilare a întreprinderilor industriale particulare după transformarea lor în întreprinderi mixte de stat-particulare şi după naţionalizarea lor, datorită creşterii continue a forţelor de producţie ale agriculturii şi industriei meşteşugăreşti după cooperativizarea lor, producţia globală a industriei şi agriculturii în anul 1962 trebuie să sporească cu aproximativ 75 la sută în comparaţie cu sarcinile de plan pe anul 1957.

Producţia globală a industriei va spori aproximativ de două ori iar producţia globală a agriculturii cu aproximativ 35 la sută. Ritmul creşterii producţiei mijloacelor de producţie ca şi înainte va fi mai ridicat decît ritmul creşterii producţiei bunurilor de consum. Se prevede ca în 1962 venitul naţional să sporească cu aproximativ 50 la sută. Este necesar se spune în propuneri, să se reducă prin toate mijloacele cheltuielile pentru nevoile apărării şi întreţinerii aparatului administrativ, să se sporească cheltuielile pentru construcţia economică şi culturală. În suma totală a cheltuielilor, cheltuielile pentru construcţia economică şi culturală trebuie să sporească de la 56 la sută în primul plan cincinal la 60—70 la sută; cheltuielile pentru nevoile apărării şi întreţinerii aparatului administrativ trebuie să se reducă de la 32 la sută în primul cincinal la 20 la sută. Investiţiile de stat în construcţia capitală urmează să fie sporite de aproximativ două ori în comparaţie cu primul cincinal.

În domeniul agriculturii, se arată în propuneri, în cursul celui de al 2-lea cincinal trebuie în primul rînd să se asigure sporirea producţiei de cereale. Concomitent cu aceasta trebuie să se asigure creşterea producţiei culturilor tehnice, pentru a asigura materii prime industriei uşoare. În decurs de cinci ani recolta de cereale trebuie să sporească de la 363,18 miliarde ţzini (un ţzin egal cu 0,5 kg.) la aproximativ 500 miliarde ţzini.

Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez, se spune în propuneri, consideră că cel de al doilea plan cincinal de dezvoltare a economiei naţionale este un plan care va contribui la dezvoltarea continuă, multilaterală a economiei şi culturii Chinei. Îndeplinirea acestui plan va permite să se întărească şi mai mult capacitatea economică şi de apărare a ţării, să se ridice nivelul ştiinţei şi tehnicii, să crească nivelul material şi cultural de trai al poporului, şi în linii esenţiale să se lichideze sistemul capitalist de proprietate. În felul acesta se va pune o bază trainică în vederea îndeplinirii principalelor sarcini ale perioadei de trecere în China.

După adoptarea rezoluţiilor **Cen Iun**, care a prezidat şedinţa a rostit o scurtă cuvîntare de încheiere. El a spus că Congresul al VIII-lea al P.C. Chinez şi-a îndeplinit sarcina. Sarcina de viitor a întregului partid, a spus Cen Iun, este de a munci cu dîrzenie pentru a traduce în viaţă hotărîrile Congresului.

Mulţumind în numele Prezidiului Congresului, reprezentanţilor partidelor frăţeşti, precum şi ai partidelor democratice şi militanţilor democraţi fără de partid din China pentru saluturile lor şi pentru darurile oferite Congresului, Cen Iun, a declarat închis Congresul al VIII-lea al Partidului Comunist Chinez.

În sală a răsunat imnul partidului — Internaţionala.

N. S. Hruşciov s-a înapoiat în U.R.S.S. însoţit de preşedintele Tito

SEVASTOPOL 27 (Agerpres). — TASS transmite: În ziua de 27 septembrie la ora prînzului s-a înapoiat din Iugoslavia în Uniunea Sovietică N. S. Hruşciov, prim-secretar al C.C. al P.C.U.S. Împreună cu el au sosit într-o vizită neoficială în URSS, Iosip Broz-Tito, preşedintele Republicii Populare Federative Iugoslavia cu soţia, Aleksandr Rancovici, vicepreşedintele Vecei Federative Executive, Djuro Pucar, preşedintele Scupcinei Populare a Republicii Populare Bosnia şi Herţegovina şi persoanele care îi însoţesc precum şi N. P. Firiubin, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al U.R.S.S. în Iugoslavia.

La aerodrom cei sosiţi au fost întîmpinaţi de A. I. Kiricenko, membru în Prezidiul C.C. al P.C.U.S., prim-secretar al C.C. al P.C. din Ucraina, E. A. Furţeva, secretar al Comitetului Central şi al Comitetului orăşenesc Moscova al P.C.U.S. şi alţii.

În aerodrom a fost aliniată o gardă de onoare formată din marinari ai flotei militare. Aerodromul a fost împodobit cu drapelele de stat ale R.P.F. Iugoslavia, U.R.S.S. şi R.S.S. Ucraineană. De la aerodrom oaspeţii au plecat în oraş.

În după amiaza zilei de 27 septembrie, N. S. Hruşciov, Iosip Broz-Tito cu soţia, A. Rankovici, D. Pucar şi persoanele care îi însoţesc au plecat spre coasta de sud a Crimeii unde oaspeţii se vor odihni.

Întrevederea dintre N. A. Bulganin şi Sukarno

SOCI 27 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 septembrie N. A. Bulganin, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. şi D. T. Şepilov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., au avut o întrevedere cu dr. Sukarno, preşedintele Republicii Indonezia şi cu Abdulgani, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Indonezia, care au făcut un scurt popas la Soci înainte de a pleca în Republica Populară Chineză.

La întrevedere au fost de faţă S. R. Raşidov, vicepreşedinte al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. şi preşedinte al Prezidiului Sovietului Suprem al R.S.S. Uzbece şi D. A. Jukov, ambasadorul U.R.S.S. în Republica Indonezia.

Încheierea tratativelor franco-britanice

PARIS 27 (Agerpres). — La 27 septembrie s-au încheiat la Paris tratativele franco-britanice la care au participat şefii guvernelor şi miniştrii Afacerilor Externe ai celor două ţări.

După cum reiese din declaraţiile reprezentanţilor celor două delegaţii, tratativele au fost consacrate mai ales stabilirii poziţiei comune franco-britanice în problema Suezului.

După cum arată ziarul „L'Echo" conform datelor de care dispune, miniştrii au hotărît să ceară Consiliului de Securitate „să confirme necesitatea administrării în mod internaţional a Canalului de Suez", adică intenţionează să sprijine planul de transferare a Canalului de Suez în mîini străine, plan respins de Egipt şi condamnat de opinia publică mondială.

După încheierea tratativelor a fost dat publicităţii un comunicat în care se face o mare reclamă „întăririi solidarităţii franco-britanice".

În după amiaza zilei de 27 septembrie A. Eden şi S. Lloyd au părăsit Parisul plecînd la Londra. Înainte de plecare Eden a declarat corespondenţilor că miniştrii francezi şi englezi „au hotărît să continuie în momentul de faţă pregătirile militare de precauţie (adică măsurile militare pregătitoare — N.R.) în partea răsăriteană a Mediteranei".

Sesiunea Consiliului General al F.S.M.

SOFIA 27 (Agerpres). — TASS transmite: La 27 septembrie la Sofia şi-a început lucrările cea de a 8-a sesiune a Consiliului General al Federaţiei Sindicale Mondiale la care participă reprezentanţii organizaţiilor sindicale din 41 de ţări din Europa, Asia, Africa şi America Latină.

Sesiunea a fost deschisă de Giuseppe di Vittorio, preşedintele F.S.M., care a rostit cuvîntul introductiv.

La punctul 1 al ordinei de zi a luat cuvîntul Louis Saillant, secretar general al F.S.M.

Procesele participanţilor la provocarea de la Poznan

POZNAN 27 (Agerpres). — La 27 septembrie, la Tribunalul popular voievodal au început două procese ale participanţilor la provocarea de la Poznan, care au folosit în scopurile lor subversive unele dificultăţi de la întreprinderile din Poznan.

În primul proces acuzaţii Z. Urbanek, J. Poczytowy, S. Jaworek, L. Wirzbicki şi alţii sînt acuzaţi de faptul că au săvîrşit un atac armat împotriva clădirii direcţiei voievodale a securităţii publice, în urma căruia au fost victime omeneşti. Acuzaţii au atacat de asemenea şi alte clădiri publice. Ei sînt acuzaţi de asemenea de port ilegal de arme şi echipament militar.

În cel de al doilea proces sînt traşi la răspundere J. Sroka, K. Zurek, I. Foltynowicz şi alţii, acuzaţi că au asasinat la 28 iunie pe Z. Izdebny, caporal de securitate.

La aceste procese asistă corespondenţii multor ziare şi agenţii telegrafice străine.

O măsură realistă a guvernului japonez

TOKIO 27 (Agerpres). — După cum s-a anunţat guvernul Japoniei a hotărît să reducă restricţiile asupra exporturilor în Republica Populară Chineză. Această hotărîre constituie una din măsurile cele mai realiste adoptate în ultima vreme de guvernul de la Tokio. Potrivit agenţiilor de presă, reducerea restricţiilor asupra unor produse supuse pînă în prezent embargoului american a fost adoptată de guvernul Hatoyama mai ales ca urmare a presiunilor cercurilor de afaceri japoneze interesate în restabilirea legăturilor comerciale cu China — piaţa tradiţională pentru comerţul japonez.

În curînd la Pekin urmează să se inaugureze de altfel o mare expoziţie a produselor comerciale japoneze.

Consiliul de Securitate a înscris pe ordinea de zi plîngerea anglo-franceză şi cea egipteană

NEW YORK 27 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunţat, la şedinţa din 26 septembrie a Consiliului de Securitate, au avut loc discuţii asupra ordinei de zi preliminare.

Primul care a luat cuvîntul la şedinţă a fost reprezentantul Angliei, **Dixon**. El a calificat naţionalizarea de către guvernul egiptean a Companiei Canalului de Suez drept o „acţiune pripită şi negîndită".

Reprezentantul Franţei **Bernard Gentille** a acuzat Egiptul de a fi „încălcat" convenţia internaţională cu privire la Canalul de Suez. El a cerut Consiliului de Securitate să acţioneze în vederea apărării „moralei internaţionale". Reprezentantul francez s-a pronunţat pentru amînarea următoarei şedinţe a Consiliului de Securitate cu scopul ca miniştrii Afacerilor Externe al unei serii de ţări a căror sosire este aşteptată, să poată lua parte la discutarea fondului problemei.

Reprezentantul S.U.A. **Lodge**, a salutat faptul că Anglia şi Franţa s-au adresat Consiliului de Securitate. El a susţinut că încercările de a constitui „asociaţia celor care folosesc Canalul de Suez" ar reprezenta o manifestare a dorinţei ca problema Suezului să fie rezolvată pe cale paşnică. Delegatul american a declarat că va vota pentru includerea ambelor puncte pe ordinea de zi, deşi a adăugat imediat că nu împărtăşeşte nicidecum acuzaţiile aduse Angliei şi Franţei de către Egipt.

A luat apoi cuvîntul reprezentantul Uniunii Sovietice, **A. A. Sobolev.**

Reprezentantul sovietic a arătat că imediat după naţionalizarea de către Egipt a Companiei Canalului de Suez, guvernele Angliei şi Franţei au recurs la presiuni brutale şi neîntemeiate împotriva Egiptului.

Sînt în curs de elaborare planuri de a nu se plăti Egiptului pentru trecerea vaselor pe Canalul de Suez. Chiar din primele zile ale naţionalizării, fosta companie a Canalului de Suez, cu sprijinul şi aprobarea anumitor cercuri franceze şi engleze, a încercat să dezorganizeze navigaţia pe canal, iar începînd de la 15 septembrie a rechemat de la canal pe funcţionarii şi piloţii săi, încercînd în felul acesta ca, prin tulburarea premeditată a funcţionării normale a Canalului de Suez, să creeze impresia că guvernul Egiptului n-ar fi în stare să asigure navigaţia pe Canal.

Într-un moment cînd situaţia din Orientul Apropiat şi Mijlociu se agravează datorită acţiunilor puterilor occidentale, a arătat în continuare Sobolev, Organizaţia Naţiunilor Unite nu poate rămîne la o parte de rezolvarea problemei Suezului. Consiliul de Securitate are datoria să examineze situaţia creată cu scopul de a contribui aşa cum obligă Carta O.N.U. la rezolvarea paşnică a acestui litigiu internaţional. De aceea, delegaţia Uniunii Sovietice sprijină cererea cu privire la includerea pe ordinea de zi a Consiliului de Securitate a problemei prezentate de guvernul Egiptului.

În ce priveşte punctul propus de Anglia şi Franţa, după cum se vede din însăşi formularea problemei, guvernele Angliei şi Franţei încearcă să atribuie Egiptului răspunderea pentru situaţia creată. Anglia şi Franţa încearcă să prezinte acţiunile guvernului egiptean care a naţionalizat o companie egipteană particulară, ca o primejdie la adresa păcii şi o încălcare a convenţiei din 1888. Dar această acuzaţie adusă Egiptului nu este întemeiată de nimic şi nu este confirmată de fapte.

Totuşi, delegaţia Uniunii Sovietice consideră că Consiliul de Securitate trebuie să examineze şi plîngerea Angliei şi Franţei, avînd în vedere obligaţia Consiliului de a asculta ambele părţi în litigiu şi de a respecta obiectivitatea la examinarea oricărui litigiu.

Pornind de la aceasta, delegaţia sovietică se pronunţă pentru includerea pe ordinea de zi a ambelor puncte menţionate în ordinea de zi preliminară.

În ce priveşte ordinea în care Consiliul de Securitate urmează să examineze aceste puncte, după părerea delegaţiei Uniunii Sovietice prioritatea trebuie să fie acordată punctului prezentat de guvernul Egiptului. Prezint în mod oficial spre examinare Consiliului, a spus A. A. Sobolev, propunerea de a se acorda prioritate examinării punctului propus de Egipt.

Reprezentantul Iugoslaviei, **Brilej**, s-a pronunţat pentru aprobarea ordinei de zi preliminare în forma în care a fost prezentată, precum şi pentru ca ambele chestiuni să fie discutate simultan de Consiliu. El a subliniat că separarea discutării acestor două puncte de pe ordinea de zi este practic imposibilă.

Reprezentantul Iranului, **Abdeh**, s-a pronunţat de asemenea pentru includerea ambelor puncte pe ordinea de zi.

Walker (Australia) s-a dedat la atacuri vehemente şi neîntemeiate împotriva guvernului Egiptului, astfel că preşedintele Consiliului a fost nevoit să-l cheme la ordine.

Luînd cuvîntul pentru a doua oară, **Dixon** a declarat că poziţia Uniunii Sovietice în problema Suezului ar fi în contradicţie cu poziţia sa anterioară în alte probleme referitoare de asemenea la libertatea navigaţiei pe căile de apă internaţionale.

Răspunzînd lui Dixon, **A. A. Sobolev**, a subliniat că reprezentantul Angliei încearcă să abată Consiliul de Securitate de la discutarea ordinei de zi. Dl. Dixon, a spus el, a încercat să găsească contradicţii între declaraţiile referitoare la libertatea navigaţiei pe căile internaţionale, pe care guvernul sovietic le-a făcut în diferite perioade, şi poziţia adoptată de el în prezent. Aici nu există însă nici un fel de contradicţie. Atît în trecut cît şi acum, guvernul sovietic este pentru libertatea navigaţiei. Guvernul sovietic a apărat şi apără acest principiu.

Pe cît se ştie, a continuat A. A. Sobolev, guvernul egiptean a declarat de asemenea că garantează libertatea navigaţiei pe Canalul de Suez pentru toate vasele. O dovadă incontestabilă că această garanţie este tradusă în viaţă, este faptul unanim cunoscut că vasele britanice trec liber pe acest canal ca şi înaintea naţionalizării.

Reprezentanţii statelor Peru şi Cuba s-au pronunţat pentru includerea pe ordinea zi a Consiliului de Securitate a ambelor puncte. Reprezentantul Belgiei a obiectat împotriva examinării plîngerii Egiptului.

În favoarea includerii pe ordinea de zi a punctului propus de Egipt au votat şapte delegaţii (U.R.S.S., Iugoslavia, S.U.A., Iran, Cuba, Peru şi Ciankaişistul). S-au abţinut patru delegaţii: Franţa, Anglia, Australia şi Belgia. Punctul propus de Anglia şi Franţa a fost introdus în unanimitate pe ordinea de zi.

Propunerea Iugoslaviei cu privire la discutarea simultană a ambelor probleme a fost respinsă. Problema ordinei în care să fie discutate punctele de pe ordinea de zi, n-a fost pusă la vot. Consiliul a hotărît să invite un reprezentant al Egiptului să ia parte la discutarea problemelor incluse pe ordinea de zi. Consiliul a examinat cererea guvernului Israelului de a i se acorda posibilitatea să-şi expună punctul de vedere. Rezolvarea acestei probleme a fost amînată pînă la şedinţa următoare cu scopul ca membrii Consiliului să aibe posibilitatea de a se consulta cu guvernele lor.

Data şedinţei următoare a Consiliului de Securitate va fi fixată de preşedinte după consultări cu membrii Consiliului.

★

Potrivit agenţiei France Presse, după anunţarea rezultatului votului, Consiliul de Securitate şi-a amînat dezbaterile pînă joia sau vinerea viitoare. Între timp la New York este aşteptată sosirea miniştrilor afacerilor Externe ai marilor puteri şi al Egiptului care urmează să participe eventual la dezbaterile Consiliului de Securitate.

Potrivit sistemului de rotaţie lunară a preşedinţiei Consiliului de Securitate, la viitoarea sa întrunire preşedinte al Consiliului de Securitate al O.N.U. va fi reprezentantul permanent al Franţei, Bernard Gentille.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel 7.60.10. Secţia scrisori. Tel. 7.50.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" STAS — 3452